

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:81 • 28 Kasım '98 • 5 DM

Faşist-sovenist saldırganlığı püskürtelim!

Kürt halkıyla dayanışmayı yükseletelim!

İCİNDEKİLER

HADEP'e saldırılar tırmanarak sürüyor	5
Tekstil işçisi kendi kaderini kendi ellerine almalıdır!	8
Öğretmenlerin bir "Günü" daha copla-kelepçeyle kutlandı	11
İrkçı-şoven kampanya ve Kürt sorununda yeni evre (Orta Sayfa)	12-14
Gerçek cani kim?	15
TÜSİAD şimdi de DGM karşıtlığına soyundu	16
"Patentli ilaç"	20
Çocuk işçiler üzerine güncel düşünceler	21

Sosyallizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:81 • 28 Kasım 1998

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınbaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sihhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA Tel: 0 (224) 223 65 39Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİRHürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Kızıl Bayrak'tan

Yürütülen ve son günlerde iyiden iyiye tırmandırılan şovenist histeri kampanyası eşliğinde kardeş Kürt halkına yönelen terör çeteleşen devlet, kokuşan düzen gerçeğini bir kez daha gözler önüne serdi. Polis-MHP işbirliğiyle biri Diyarbakır'da biri İzmit'te olmak üzere iki Kürt katledildi, Genel Merkez başta olmak üzere hemen hemen tüm HADEP binaları baskın, gözaltı ve tutuklama terörüne tabi tutuldu, çete devletinin tüm bileşenlerinin saldırıları sonucu binlerce yurtsever gözaltına alınıp işkencelerden geçirildi, onlarca yurtsever ağır yaralandı.

Parti binalarında yapılan açlık grevi gibi bir eyleme dahi tahammül edemeyen sermayenin çete devleti kardeş Kürt halkına yönelttiği terörü devrimci, sosyalist, yurtsever basına, Cumartesi Anneleri'ne, 12 Eylül faşizminin "öğretmenlere armağan ettiği Öğretmenler Günü'ne" karşı sesini yükselten eğitim emekçilerine de uygulamakta tereddüt etmedi.

Komünist işçi partisi silahını kuşanan ve partinin kuruluş müjdesini taşıyan özel sayının dağıtımını yapan yoldaşlarımız da bu terörden nasiplerini aldılar. İMES işçilerine yapılan dağıtım sırasında Melek Altıntaş ve Nalan Toruk adlı iki yoldaşımız Dudullu'da 15 saat gözaltında tutulup aynı gün bırakılırken, bu özel sayıyı İÜ Merkez Kampüs çevresinde YÖK'e karşı mücadele çağrısını içeren özel sayı ile birlikte dağıtan Murat Elverişli ve M. Adil Vural adlı iki genç yoldaşımız da bir buçuk gün boyunca gözaltında tutulmuşlardır.

Tekstil işçilerini ise zorlu bir süreç bekliyor önümüzdeki günlerde. Sendikalı işyerlerinde

alınan grev kararlarının yanısıra sendikalı ve sendikasız işyerlerinde olanca hızıyla sürdürülen ten-sikatlar da birleşik ve militan bir karşı koyuşu gerekli kılıyor. Metal işçilerinin uğradığı satış sözleşmesi ihanetini yaşamamak için grev kararı alınan işyerlerinde sendikadan bağımsız işleyen grev komiteleri oluşturulmalı, bu komitelerin koordinasyonu sağlanarak birleşik mücadelenin yolu döşenmelidir.

Parti silahını kuşanan işçi sınıfı yenilmez! Tarihin bize gösterdiği bu gerçeği bir kez

daha yaşama geçirmek, azgın sermaye iktidarını yıkıp sosyalist işçi-emekçi iktidarını kurmak için daha fazla çaba, daha fazla enerji! Tüm komünistler komünist işçi partisinin kırmızı bayrağı altına, saldırıları püskürtmek için görev başına!

Kahrolsun şovenizm!

Kahrolsun sermaye iktidarı!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!

Düzeltilme:

Gazetemizin 80. sayısının 23. sayfasındaki "Kızıl Bayrak Kırşehir'de daha da yükselecek" başlıklı yazıda "6 Kasım günü gerçekleşen gözaltı sürecinde, 7 kişinin ayrı bir odaya götürülerek yarım saat kadar işkenceye tabi tutulması anlaşılır bir durumdu." cümlesi teknik bir hatadan dolayı yazının ilk yazılış anlamını bozmuştur. Bu cümleyi "6 Kasım günü gerçekleşen gözaltı sürecinde; 7 kişinin ayrı bir odaya, temsilci yoldaşımızın ayrı bir odaya götürülerek yarım saat kadar işkenceye tabii tutulması anlaşılır bir tutumdur." şeklinde düzeltir o kuyuculardan özür dileriz.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların yaptıkları basın açıklamasını yayınlıyoruz...

Basına ve kamuoyuna;

Yükselen sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında çaresizleşen çete devleti, çaresizliğini saldırganlaşarak giderme amacını gütmeye devam ediyor. Faşist devlet, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gidişle başlayan gelişmeleri kullanarak, ırkçı-şoven saldırıları da her geçen gün yoğunlaştırıyor.

Genelde tüm devrimci ve yurtsever güçlere özelde HADEP'e yönelik geliştirilen saldırılar, bu saldırı furcasında binlerce insanın gözaltına

alınması, işkenceden geçirilmesi, ırkçı-şoven saldırganlığın bir parçasıdır.

Çete devletinin son günlerde daha da yoğunlaştırdığı ırkçı-şoven politikaları ve bunun sonucu olarak gerçekleştirdiği saldırıları protesto ediyor, bu amaçla bir günlük sayım vermeme eylemini gerçekleştiriyoruz.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
TKP(ML), MLKP, TKİP, TKP/ML,
TDP, PKK, Devrimci Yol, TİKB dava tutsakları
24 Kasım 1998

Faşizmin namlusu tüm emekçilere ve ezilenlere yöneliktir!

Şovenist histeriye karşı mücadeleyi yükseltelim!

Faşist Türk devletinin, PKK'nin terör örgütü olduğunu kanıtlayarak "Apo'nun iadesini" sağlamak amacıyla organize ettiği eylemler, kendi terörist yüzünü sergilemek dışında bir işe yaramadı.

Şovenist histeri nöbetlerinin organizasyonunda bizzat rol almasına rağmen, burjuva medyanın, eylemlerin "organize olmadığı"nı, "tıpkı bir dakika karanlık eylemlerinde olduğu gibi kendiliğinden geliştiği"ni, "halkın galeyana geldiği"ni vb. kanıtlama çabası boşunadır. Eylemlerin hemen tümünde bir siyasi partinin (MHP), daha doğrusu onun iplerini elinde tuttuğu kontr-gerillanın, aynı anlama gelmek üzere çeteleşen Türk devletinin parmağı vardır. Eylemlerin organizasyonu devlete, onun yasadışı güçlerine aittir. Kontra medya yalan haber, küfür, hakaret, iftira kampanyasıyla, hatta "kanlı spagetti" olayında olduğu gibi reklamlarla zemin düzlemekte, MHP ve yan kuruluşları eylemlerin organizasyonunu yapmakta, polis-jandarma-MİT gibi "resmi" kolluk güçleri ise, baskın, gözaltı, tutuklama ve kitlesel dayak gösterileriyle işi "yasallaştırmakta"dır.

Peki buna rağmen bu "devlet organizasyonu"nu gizleme çabası niye? Bununla kanıtlanmak istenen nedir?

Olaylar, Türk devletinin PKK'ye yönelttiği iddia ve ithamları tersine çevirmekte, gerçek teröristin Türk devleti olduğunu kanıtlamaktadır. Bir hafta içindeki faşist gösterilerde 2 Kürt, sadece Kürt oldukları için sivil polis-faşist güruhu tarafından linç edilerek öldürülmüştür. Şoven histeriyi yaygınlaştırmak amacıyla bu faşist terörü döne döne yayınlayan ve faşist güruhla futbol holiganlarını İtalyan futbolculara karşı saldırganlığa hazırlanmaya çalışan burjuva medya, silahın dönüp sahibini vurduğunu-vuracağını anlamaya başladığı yerde, bu kez "kendiliğinden hareket" propagandasını başlatmıştır. Şovenizmi Kürt düşmanlığından İtalyan düşmanlığına büyüterek, Kürtlere yönelik devlet terörüne İtalyanlara yönelik şovenist saldıranlığı ekleyerek, PKK'nin değil, olsa olsa Türk devletinin terörist olduğu kanıtlanabilirdi çünkü.

Bu şovenist histeri sadece göstericilerin saldırganlığı, linç

Türk ve Kürt, Alevi ve Sünni, kadın ve erkek işçi-emekçiler, sermayenin faşist "birliği"nin karşısına kendi sınıfsal birlikleriyle çıkmak zorundadırlar. Saldırı sadece kardeş Kürt halkına değil, tüm işçi ve emekçileredir. Yanıtı da birlikte verilmelidir.

girişimleri ve işledikleri cinayetlerle de sınırlı değil. Daha kudurgan bir saldırganlık, bizzat polis eliyle HADEP binalarına, yöneticilerine, üyelerine yöneltilmektedir. Polis saldırılarında bir hafta içinde neredeyse tüm HADEP binaları basılıp tarumar edilmiş, analar dahil olmak üzere bini aşkın Kürt azgın bir şiddet eşliğinde gözaltına alınmış, yöneticiler sudan gerekçelerle (çoğu hiçbir gerekçe gösterilmeden) tutuklanmışlardır. Sırf Kürt oldukları için, insanların düğünleri basılıp konukları dövülmüştür.

Şovenizmin nasıl da hızla hedefi genişleteceğine, bir hafta içinde İtalya'ya karşı geliştirilen küfür ve hakaretler kampanyası çarpıcı bir örnektir. Amerikan uşağı Türk devletinin Ortadoğu üzerinden üstlendiği maşalık, onu bu süreçte İtalya ve Avrupa'ya da "kafa tutacak" kadar küstahlaştırmıştır. "Roma'yı da basarız, Apo'yu da alırsız" türünden gülünç tutumlar, İtalyan mallarına boykot gibi boş tehditler kurt işaretleri ve ulumalar eşliğinde düzenlenen kravat yakma törenleriyle beslenmeye çalışılmıştır.

"Milli birlik" olarak sunulan son gösteriler de kanıtlıyor ki, Türk milletinin ve milliyetçiliğinin "temsilcisi" işbirlikçi sermayenin elinde, millet adına kala kala MHP'li faşist güruh kalmıştır. Bu gösterilerde kullanılan kimi "şehit yakınları" ise, şimdilik onların yanındadır. Bir avuç

asalak sermayedar ile organize suç örgütü kontr-gerilla devletinin asker-polis-MHP gibi terör şebekeleri ile medya kuruluşları ve sendikalarda odaklanmış uşakları dışında kalan milyonlarca Türk işçi-emekçi ise en büyük düşmanlarıdır. PKK'yi bölücülükle suçlayan sermaye sınıfı, azgın bir devlet terörü altında sömürdüğü milyonlarca işçi-emekçiyi düşman ilan eden kontr-gerilla örgütlenmesi ile toplumu çoktan bölmüş bulunuyor. Hem bu öyle bir bölünme, bu çelişki öyle derin ve uzlaşmaz bir çelişkidir ki, artık sermaye ile emeği hiçbir "milli birlik-beraberlik" kampanyası biraraya getiremez.

Sermayenin saldırılarından her dönem nasibini alan işçi-emekçi kitleler de bugünkü şoven histerinin hedefi durumundadır. Devlet terörü her zaman emekçilerin kafasında kırılan coplarda simgeleşmiyor. Terör kitleleri yıldırma amaçlayan organize silahlı şiddet eylemleri olduğuna göre, bugün Kürtlere yoğunlaştırılan devlet terörünün işçi-emekçi kitlelere de yönelik bir gözdağı olduğu unutulmamalıdır. KESK'in eylem erteleme kararı, reformizmin düzene yedeklenme rolü yanı sıra, terörün hedefini en azından KESK reformizminde karşılığını bulduğunun çarpıcı bir örneğidir. Kaldı ki, Kadıköy Adliyesi önündeki Eğitim-Sen üyelerine yönelik şiddet, şoven histeriye karşı saldırganlığın

Kürtlerle sınırlı olmadığını, Kürtler üzerinde yoğunlaştırılan terörün aynı zamanda kitleleri yıldırma amaçladığını, devlet teröründen kitlelerin de yeterince nasiplendirileceğini göstermektedir.

Bugün Kürt sorunu üzerinden estirilen bu şovenizm rüzgarı, azgınlaştırılan devlet terörü, derinleşen krizle birlikte işçi-emekçi kitlelere karşı yoğunlaştırmak zorunda oldukları saldırıların üstünü örtmek için de kullanılmaktadır. "Milli birlik" çılgınlıklarını her zamaki gibi "fedakarlık" talepleri-dayatmaları takip edecektir. Son olayların hemen öncesinde uygulamaları "izlemeye" gelen IMF heyeti, Yılmaz hükümetinin "iyi niyeti" hakkındaki kaygılarını belirtmişti. Kaygının merkezinde özelleştirmelerin yavaş gittiği eleştirisi bulunuyordu. Bu aynı süreç, İzmit SEKA işçilerinin özelleştirme saldırısına karşı direnişine tanık oluyordu. Dolayısıyla sermaye devletinin IMF'ye verdiği sözü tutabilmesi, biraz da, özelleştirme, sıfır zam, esnek üretim saldırıları gibi sınıfın gündemini oluşturan konuların üstünü örtbilmesine bağlıdır. Bu nedenle, sermayenin kontr-gerilla devletinin bugün Kürtlerin üzerine saldırdığı bu faşist çeteler, yarın sermayenin saldırılarına karşı yükselecek sınıf hareketine karşı da bir vurucu güç olarak görülmelidir.

Türk ve Kürt, Alevi ve Sünni, kadın ve erkek işçi-emekçiler, sermayenin faşist "birliği"nin karşısına kendi sınıfsal birlikleriyle çıkmak zorundadırlar. Saldırı sadece kardeş Kürt halkına değil, tüm işçi ve emekçilerdir. Yanıtı da birlikte verilmelidir. Sermayenin milli birliğinin ifadesi, bugün onun faşist politikasının paramiliter örgütü MHP olmuştur. İşçi sınıfının ve emekçilerin devrimci birliğinin ifadesi de, proletaryanın devrimci çıkarlarının, onun ifadesi politikaların temsilcisi ve taşıyıcısı olan biricik siyasal örgüt, komünist işçi partisidir. Bu nedenle ki, tüm öncü-devrimci işçiler sermayeye ve faşizme karşı mücadelede, komünist işçi partisinin çatısı altında birleşmek zorundadırlar.

**Kahrolsun şovenizm!
Kahrolsun sömürgecilik!
Yaşasın işçilerin birliği,
halkların kardeşliği!**

Terör cumhuriyetinin gerçek temsilcisi faşist sürüler sokaklarda!

Barbarlığa seyirci kalmak suça ortak olmaktır!

“Yurtseverliğin ölçüsü, bu çürümüş düzenin ve terör cumhuriyetinin itibarını kurtarmak çağrılarına kanıp kan içenlerin peşinde linç girişimlerine katılmak olamaz. Bununla ancak bir halk, hesabına yazılan kara lekelere bir venisini ekler. Oysa halkların özgürlüğü, eşitliği ve kardeşliği üzerine kurulu sosyalizm bayrağını kuşanıp, çürümüş ve çeteleşmiş faşist sermaye iktidarının karşısına dikilerek, bütün dünya emekçilerine insanlık onurunu kurtarmanın yolunu gösterebilir.”

Bir mercedesin bir emekçinin kamyonuna çarpmasıyla, devrimcilerin ve komünistlerin yıllardır bıkıp usanmadan açıkladıkları gerçekler kör gözlerin bile görebileceği netlikte ortaya çıktı. Dışa vuran pisliğin ardı arkası bugüne dek kesilmedi. Burjuva siyaset dünyasındaki it dalaşı sayesinde daha kokuşmuş ilişkiler ortalığa saçıldı. Susurluk burjuvazisinin muz cumhuriyetinde “açıklarım”, “yüce divana yollarım”la başlayan savaşlar, MGK’nın kullanıp bir kenara attığı küçük çetelerin temizlenip aklanmasıyla sürdü. En son “kaset savaşları” başladı. Bir kez daha görüldü ki; işverenlerinden genarallerine, parlamentosundan başbakanına, sendika bürokrasisinden medyasına, MİT’inden polisine ve kontr-gerillasına kadar bütün bir burjuva sınıf, onun düzeni ve devleti, bütün kurum ve kuruluşlardır çürüten ve çeteleşen. Artık gizlenmesi mümkün olmayan iğrenç bir kokuşmuşluk tablosu ile yüzyüzeyiz.

PKK başkanı Öcalan İtalya’ya varır varmaz, bu pislik tablosunun müsebbipleri iğrenç kampanyalarını derinleştirmekte gecikmediler. Çetebaşları TÜSİAD ve MGK’nın emriyle başta kokuşmuş burjuva medya ve MHP’li faşistler olmak üzere bütün burjuva kurum ve kuruluşlar toplumu terörize etmek göreviyle sokaklarda “uuu”lumaktalar. Ağızlarındaki kan daha taptazeyken onlar kana susadıklarını haykırıyorlar. Medya, dünyada ancak Türk egemen sınıflarına has iğrenç bir ikiyüzlü propagandayla toplumu zehirlemeye çalışarak faşist çakallar için uygun bir ortam yaratma çabasında. MİT, kontr-gerilla ve diğer kolluk kuvvetleri sadece “uuu”luların rahat gerçekleşmesi için değil, bizzat yönlendirmek, hedef göstermek, saldırmak ve saldırtmak için sokak gösterilerine katılıyor. Hedef,

kimliğine sahip çıkan bütün Kürtler! HADEP binaları, Kürtlere ait kurum, kuruluş, işyeri ve hatta evler barbarlar tarafından “linç” amacıyla basılıyor.

Sergiledikleri çirkefliğe “terör”ü lanetlemek diyorlar. İşçi ve emekçileri böylelikle aldatmaya çalışıyorlar. İlla da terör aranıyorsa, dönüp resmi adı Türkiye Cumhuriyeti olan faşist sermaye iktidarının 75 yılına bakılsın. Burjuva cumhuriyetin temelleri Rum, Ermeni, Kürt vb. halkların boğazlanması üzerinden atılmıştır. “Bölünmez” Misak-ı Milli sınırları soykırımlara ve acımasız bir asimilasyona tabi tutulan bu halkların kanıyla çizilmiştir. Kardeş Kürt halkının ise, bu teröre maruz kalanlar içinde apayrı bir yeri vardır. Kemalistler Kurtuluş Savaşında Kürt

halkından alabildiğine yardım gördükten sonra dönüp bu halkı sırtından hançerlemekte tereddüt etmemişlerdir. Bu ihanet karşısında kim olsa sessiz kalmazdı. Fakat Kürtlerin her isyanı, ancak Türk burjuvazisine yaraşır vahşi bir terörle karşılanmıştır.

Temelleri böyle atılan, sınırları mazlum halkların kanıyla çizilen burjuva cumhuriyet tarihine iki faşist darbe sıdırmıştır. Darağaçları, işkenceyle öldürmeler ve faşist terörün binbir çeşidi olağan uygulamalar olagelmıştır. Resmi terörün yanısıra sivil faşist cinayet çeteleri örgütlenerek iğrenç katliamlar tezgahlanmıştır. Haklarına sahip çıkanlar, toplumsal kirliliğe karşı doğru saflarda mücadele edenler bugün karşılarında yalnızca bu çeteleşmiş devletin kolluk kuvvetlerini değil, aynı zamanda faşist çakallarını bulmaktadırlar. “Vatan, millet” edebiyatları eşliğinde “asalım, keselim, yıkalım, yakalım” naralarıyla kardeş iki halk arasında düşmanlığı kışkırtanlar da yine bu faşist güruhtur.

Bugün bu faşist çeteler yeniden

güç toplamak peşindeler. Toplumun cehalet içinde bırakılan kesimlerini peşlerine takarak işçi ve emekçileri birbirine düşürmeye çalışıyorlar. Elbette ki bu rol onlara hep çürüten düzenin sahipleri tarafından veriliyor. Öyle ki, sahiplerinin (Türk burjuvazisinin) ve çeteleşmiş devletlerinin tarihi faşist çakalların tarihidir aynı zamanda. Maraş’ta, Çorum’da, Sivas’ta, faşist devlet için en ön saflarda kan dökenler, ölü kadınlara tecavüz edenler, ana rahmindeki çocukları çıkarıp öldürenler bu MHP’li faşistlerdir. Grevci işçiye, hak arayan emekçiye, öğrenciye faşist devlet adına saldırmak resmi kıyafetler içindeki “ülküdaşlar”ıyla birlikte yine bu çakallara düşüyor. Onlar Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesinin karşısına dikilmekte de, “mehmetçik” ve “özel tim” olarak Kürt köylerini içindekilerle birlikte yakmakta da, gerillaların kulaklarından ve burunlarından koleksiyon yapmakta da, gerilla cesetlerine tecavüz edip parçalanmakta da sermaye iktidarı adına hep ön saflardaydılar. Ve hiç utanmadan bunları fotoğraflayabildiler. Ve bugün Kürtleri yoketmek için faşist devlet adına sokaklarda terör estirmek yine onlara düşüyor. İşte terör cumhuriyeti ve onun gerçek temsilcileri!

Onlar “engerekler ve çıyanlardır”, onlar “aşımıza ekmeğimize göz koyanlardır”, “Onlar yoksul eti yerler, içtikleri kandır!” Faşizm ve terör cumhuriyeti onlarıdır. İşçi-emekçiler ve kendine insanım diyen herkes ancak faşist sermaye iktidarının karşısına dikilerek insan kalabilir. Yurtseverliğin ölçüsü, bu çürümüş düzenin ve terör cumhuriyetinin itibarını kurtarmak çağrılarında kanıp kan içenlerin peşinde linç girişimlerine katılmak olamaz. Bununla ancak bir halk, hesabına yazılan kara lekelere bir venisini ekler. Oysa halkların özgürlüğü, eşitliği ve kardeşliği üzerine kurulu sosyalizm bayrağını kuşanıp, çürümüş ve çeteleşmiş faşist sermaye iktidarının karşısına dikilerek, bütün dünya emekçilerine insanlık onurunu kurtarmanın yolunu gösterebilir.

Ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!

HADEP'e saldırılar tırmanarak sürüyor!

Kuruluşunun temellerine koyduğu şovenizmi her dönem çeşitli vesilelerle dışarı vuran kontr-gerilla cumhuriyeti, İtalya'nın Öcalan'ı iade etmemesi üzerine başlattığı yeni histeri dalgasını tüm gücüyle sürdürmeye çalışıyor. Polisin ve medyanın yürüttüğü çirkin saldırı politikasında koçbaşı olarak MHP'li faşist sürüleri kullanılıyor. Devlet olanakları şovenizmi geliştirmek için kullanılıyor.

Saldırıların temel hedefini hiç kuşkusuz yurtsever kitleler ve HADEP oluşturuyor. Son bir hafta içinde gelişen gözü dönmüş faşist güruhların saldırıları eşliğinde sürdürdüğü gözaltı kampanyalarında binlerce kişi gözaltına alındı. Sadece Diyarbakır, Van, Urfa, Muş gibi illerde yüzlerce kişi tutuklandı.

Sürdürülen ilkel şovenist kampanyanın fiili saldırılar ayağını oluşturan gözaltı terörü ve HADEP binaları baskınları sonucunda son bir hafta içinde ulusal hareket iki şehit verdi. Diyarbakır'da 13 yaşındaki bir yurtsever genç, Hamit Çakır, Kocaeli'nde ise emekli bir yurtsever öğretmen, Metin Yurtsever polis tarafından dövülerek katledildi.

Basılıp, talen edilmemiş, içerdeki insanları gözaltına alınmamış neredeyse hiçbir HADEP binası kalmazken, HADEP'in başta Genel Merkez olmak üzere il ve ilçe yöneticileri gözaltına alındı. Ankara'daki Genel Merkez'e dönük saldırının ardından gözaltına alınan HADEP yöneticilerinden 11'i daha tutuklandı.

Çete devletinin yürüttüğü şovenist histeri kampanyasının bir diğer saldırı hedefini ise ezilen tüm işçi-emekçi kitleler oluşturuyor. Şovenist kampanyanın etkisinde kalan, bilinci bulanıklaştırılan, hedefi şaşırılan, karşılarında düşman olarak PKK'yi gören kitleler için şovenizm saldırısı, fiili polis saldırılarından çok daha tahrip edici bir etki yaratıyor. Ezilmişliğin gerçek nedeni olarak sermayenin egemenliğini ve onun baskı organı olan kontr-gerilla devletini görememek, sahte düşmanlıklarla, kendisi gibi ezilen kardeş Kürt halkına karşı kışkırtmalarla şekillenmek, yürütülen şovenist histeri dalgasının en önemli bir diğer saldırı ayağıdır.

Kokuşmuş çete devleti şovenist histeriyi derinleştirmek için okullardan öğrencileri, resmi dairelerden memurları, işkencehanelerden, karakollardan sivil polisleri, MİT'in gizli kitle teşkilatlarından ajanları, esas olarak da MHP ve yan kuruluşlarından tosuncukları, yani ne bulursa devreye sokuyor. Bu derleme "kitle" ile yapılan "telin" mitingleri bir taraftan HADEP binalarına saldırı, diğer taraftan kitlelerin bilinçlerini bulanıklaştırmak için sergilenen "kitle infiali" tabloları olarak sunuluyor. Çeteleşmiş devlete karşı gerçek kitle hareketinin ifadesi olan karşı çıkışlar, eylemler polis zoruyla bastırılırken (öğretmenlerin Kadıköy Adliyesi'nin önünde dövülmesi gibi) göstermelik "kitle infiali" yaratılmaya çalışılıyor.

Devletin ve koçbaşı MHP'li faşistlerin ve Mehmetçik medyanın bütün çabalarına karşın yürütülen şovenist histeri kampanyasının bir taban hareketi olmadığı, tam tersine çete devletinin bütün kurumlarını devreye sokarak yürüttüğü bir kampanya

olduğu son bir haftanın gelişmeleri üzerinden tüm dünyanın gözünde açığa kavuşmuştur.

Egemen sınıflar, egemenliklerini sürdürebilmek için her zaman düşmanlar yaratmak ihtiyacı duymuşlardır. Türkiye'nin kontr-gerilla cumhuriyeti de bu özelliğe fazlasıyla sahiptir. Osmanlı'dan devraldığı tarihsel düşmanlık politikalarını cumhuriyet boyunca da sürdürmüştür. Şu farkla ki, Osmanlı'da din kisvesi altında sürdürülen, Hristiyan, Yahudi, Şii, Alevi ve benzerine karşı düşmanlık ve saldırganlık, milli devlet ortaya çıktıktan sonra, diğer uluslara karşı düşmanlıklarla da beslenip büyütülmüştür. Ancak, egemen sınıflar hiçbir zaman bu düşmanlıkların neye hizmet ettiğinin gösterilmesine tahammül edemezler. Bu düşmanlıkları, ne Osmanlı dini, ne de Cumhuriyet Türklüğü korumak için kullanmamıştır. Ezilen sınıfların bilincini bulanıklaştırmak, sersemletmek, böylece kendi sınıfsal çıkarlarını koruyabilmek, şovenizmin temel hedefidir.

Genç cumhuriyet, daha, çok partili yaşama geçtiği yıllarda benzer bir şovenist histeri krizini geçirmişti. 6-7 Eylül 1955'te Atatürk'ün evinin yakıldığı gibi uydurma bir haberle İstanbul'da, Rumlara ve diğer azınlıklara karşı kitleler kışkırtılmış, Rumlara ait birçok dükkan, işyeri ve ev tahrip edilmişti. Şovenizm vurgunu, cumhuriyetin her dönem kullandığı en önemli silahlardan biridir. Aynı anlama gelmek üzere işçi-emekçi kitlelerin en önemli düşmanlarından biridir.

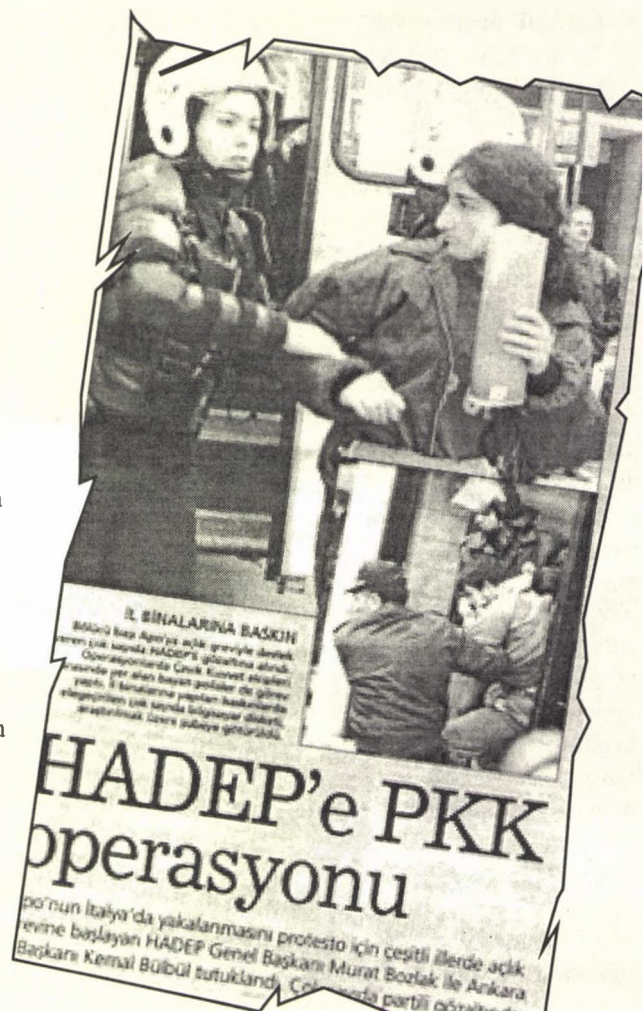
Şovenizm silahının bugünkü hedefi Kürt halkı ve onun meşru ulusal kurtuluş davasıdır. Bu toplam hedef MHP'li çetelerin taşeron olarak kullanıldığı devlet saldırılarıyla HADEP üzerinde somutlaştırılmaktadır. Yükseltelen şovenist dalga ve HADEP'e karşı yoğunlaştırılan saldırılar karşısında HADEP'in savunulması kendisine devrimciyim, demokratım, komünistim diyen herkesin temel bir görevidir.

Yaratılan şovenist dalgaya dayanılarak gerçekleştirilen HADEP'e yönelik saldırı ve provokasyonlarla, kitlelerin şovenizm zehiri ile sersemletilmesi dışında, hükümetin başarısı ve polisin aklanması operasyonları ise büyük ölçüde başarısızlıkla sonuçlandı. Önce Öcalan'ın İtalya'ya gitmesi ile hükümetin hiçbir ilişkisinin olmadığı, sonraki süreçte de hiçbir etkisinin olmayacağı açığa çıktı. MHP'li faşistlerin kullanılmasıyla sağlanmaya çalışılan linç tabloları aracılığıyla koruyucu polis havası binlerce gözaltı, tutuklamalar ve iki yurtseverin gözaltında dövülerek öldürülmesi üzerine tuzla buz oldu. MHP ile devletin iyice içiçe geçtiği ve "sivil faşistler" görüntüsünün bir türlü yaratılamadığı bir dönemde linç tezgahlarına dayanarak polis aklama operasyonlarının gerçekleştirilemeyeceği de net bir şekilde açığa çıkmış oldu.

Tarihten miras aldığı en çirkin yöntemlerden biri olan şovenist histeriyi tırmandıran burjuvazinin

çeşitli temsilcileri basın açıklamalarıyla, köşe yazılarıyla, aldıkları çeşitli kararlarla kitleleri kışkırtmış, bunu geliştirmek için her türlü kirli yöntemi kullanmıştır. Şimdi, bu kışkırtıcıların kimilerinin halkı teskin etmeye, sakin olmaya çağırın açıklamaları duyuluyor. Bütün bu şovenist histeri krizini adım adım tezgahlayan bu faşistler neden böyle bir tutum değişikliğine girme ihtiyacı duyuyorlar? Bunun arkasında yapılanın yanlışlığını anlamak olmadığı açıktır. Herşeyden önce halkın tepkisini ifade eden eylemlerin yapıldığı havasını yansıtmak burjuvazinin ve onun çete devletinin çok daha fazla işine geliyor. Önce kışkırtıp, sonra arkasından çekilip, sükunete çağırır pozlarına girmek devletin ve onun gizli örgütlerinin histerideki rolünü gizleme çabasıdır. Emperyalist tekellerle içiçe gerçekleştirilen sömürüyle sağladıkları çıkarlar çerçevesindeki birtakım ihtiyaçları bu açıklamaları yaptırın daha tali bir nedendir. Burjuvazi şovenizmi kör bir silah olarak kullanmıyor. Tersine son derece bilinçli seçilmiş hedeflere dönük, sistemli bir saldırganlık sözkonusudur burada. İtalya'ya yöneltilen düşmanca çılgınlıklar kitlelerin bilincini körleştirmeli, ama sermayenin sınıfsal çıkarlarına zarar vermemelidir.

İşçi ve emekçi kitlelerin sınıfsal çıkarlarına, Kürt emekçi halkının en temel haklarına karşı düşmanlık temelinde sürdürülen bu şovenist histeri krizine karşı mücadele etmek için şovenizmin en yaygın teşhirini yapmak bugünün en temel görevidir. Şovenist dalgayı kırmak, etkisizleştirmek için emekçiler görev başına!

Kontr-medya görev başında

PKK lideri Abdullah Öcalan'ın İtalya'da "yakalanması"nın ardından; "Haydi Türkiye!", "Bebek katili Apo", "Apo'ya sinsi savunma", "Kalles müttefik", "Küstah adam", "protestolar çığ gibi yayılıyor" manşetleriyle, köşe yazarlarının her ilde miting çağrılarıyla "vatansever" faşistleri göreve çağıran-kışkırtan medya, faşist histerinin cinayet boyutuna ulaşmasıyla birlikte, şimdi de ikiyüzlülüğe soyunmuş bulunuyor.

TV ekranlarında şöyle görüntüler var artık. Üstte linç girişimi-altta şiddete hayır yazısı-spikerin dudaklarında, "katil Apo", "riyakar İtalya", "halk galeyana geldi", "şehit analarının feryadı" vb. faşist ulumaları ve linç girişimlerini haklı-meşru göstermeye yönelik yalanlar, yalanlar, yalanlar...

Aslında kontr-medya her zaman olduğu gibi görevini yapmaktadır. Yani 1 Mayıs '77'nin öngünlerinde olduğu gibi. Yani her darbe öncesi olduğu gibi. Kontr-gerilla talimnamelerinin kendine verdiği görevi harfiyen yerine getirmeye çalışmaktadır; yalan haber yayarak yanıltma, kışkırtma, galeyana getirme...

FM 31-16 simgeli, Counterguerilla Operations (Kontrgerilla Harekatları) adlı Amerikan talimnamesinde önerilen, **Sivil-asker İstişare Komitesi** içinde bulunması gereken kişiler, şöyle sıralanmaktadır:

1. Yerel polis müdürü,
2. Okul idaresi ve müdürleri,
3. Önde gelen din temsilcileri,
4. Yargıçlar ve diğer hukuk temsilcileri,
5. Sendika lideri veya liderleri,
6. Etkili basın-yayın organlarının yayımcıları,
7. Büyük iş ve ticaret kuruluşlarının temsilcileri,
8. Diğer etkili kişilerdir. (Counterguerilla Operations sf. 34, Aktaran T. Turhan, Kontrgerilla Cumhuriyeti sf. 55-56)

Türk kontr-gerillası, sayılan bu sekiz maddenin hangilerinde ne kadar başarılı oldu, ayrı bir araştırma konusudur. Fakat 6. maddede son derece başarılı olduğu açıktır. Medya kuruluşları, Korkmaz Yiğit'in medyaya el atmasında da görüldüğü gibi, sahibinden yayımcısına, köşe yazarına ve hatta habercisine kadar kontrolaştırılmıştır.

Tekrar Apo ve İtalya sorununa dönersek, medya bu olaydaki rolünü eksiksiz biçimde oynadı, oynamaya devam ediyor. Bu yalan haber yayma, iftira ve kışkırtma kampanyasında tüm burjuva basın tek gazete, tüm TV kanalları tek ekran gibi çalıştı. Ana argümanları Apo'nun (dolayısıyla PKK'nin) katil olduğu, uyuşturucu ticareti yaptığı idi. Oysa "balığı yakalamak için denizi kurutmak" adına, çoğu kadın ve çocuk 30 bini aşkın yoksul Kürt köylüsünü kıyımdan geçiren katil terörist Türk devletinin kendisidir. Aynı şekilde, aynı mantıkla, yani "terörle, terör yöntemleriyle mücadele etmek" adına uyuşturucu ticaretini ele geçiren yine aynı devlettir. Kürt halkına karşı yürütülen bu kirli savaşta, kendi elemanının (İzzet Kezer) tank mermileriyle öldürülmesine rağmen, elinde binbir belge, kaset vb. bulunmasına rağmen medya, çeteci sermaye devletinin tüm kontra kurumları gibi, gerek elindeki belgeleri gizlemek, gerekse de belgelerdeki bilgileri tersine

çevirmek suretiyle üstüne düşen görevi yerine getirmektedir.

İşte medyanın kimi yalanları ile kontr-gerilla devletinin gerçekleri:

Medyanın yalanı: Bebek katili ve eroin kaçakçısı çetenin başı Öcalan'a destek çıkan İtalya'ya karşı boykot çağrıları başladı. (17 Kasım 1998-Hürriyet)

Kontr-gerilla cumhuriyetinin gerçekleri:
***Gerçek 1-Uyuşturucu ticareti devletin elindedir: "...Vermişsiniz dedim 12 Milyon parayı, esrar yaptırmışlar..... Ondan sonra PKK'nin esrarı diye götürmüşler BTR ile dedim..... Herkes korkuyor Albay Necati Kılıçkaya'dan, tam bir despot. Kapıyı çaldım, girdik, buyur komutanım, ya kardeşim dedi, sen neyin peşindesin dedi bana. Çıkarttı o binbaşısı, bana otur dedi, çay içer misin, hayır içmeyeceğim dedim, içmem çünkü bana zehirli bir çay gelir diye düşündüm. Komutanım, Yüce Kandemir'i yakalarsın zaten dedim, hani ötekiler dedim. Hani Kemal Ölmez, İsmet Ölmez, Yakup Ediş'i ne yaptınız hani?...." (TBMM Susurluk Araştırma Komisyonu, ifade tutanakları, Susurluk Belgeleri-1 sf.158. Jandarma sorgulama astsubayı Hüseyin Oğuz'un ifadesi)**

***Gerçek 2- Asıl bebek katili devlettir:**
Örnek 1: ".....Otluca köyü devlet yanlısı bir köydü ve Tugay'ın üstünde yani şöyle söyleyeyim Tugaya 1 kilometre 2 kilometre olabilir mesafesi, hayvancılıkla geçinen.....Tugay'dan 2 astsubay, 4 erin şehit edilmesi olayı oldu.....2 gün sonra operasyonlar başladı hemen değil.....sözde operasyon yapıldı ve biri yaşlı beş tane çoban öldürüldü. Beş adam öldürüldü, cesetleri falan yok, sadece kan izleri var, bu basına nasıl lanse edildi; işte şu şu tarihte yapılan bir şehitlerin kanı yerde kalmadı, takibine devam edildi, beş tane leş alındı denildi veya beş tane terörist alındı. Zerre kadar alakası yok. Yani kendimizi kandırma oluyoruz, hem kanlar yerde kalmış oluyor hem de devletin yanında olan vatandaşı tamamen terörün içine....."

".....Bakın çok önemli birşey benim de 5 yaşında çocuğum var. Assubay Yalçın'ın anlattığına göre, ben de ağladım o da ağladı. 5 yaşındaki çocuğu bu şekilde yapıyorlar, (ellerini başının arkasına götürerek) köyden alınıyor, ağlayarak, bu bizim evladımız yarın öbür gün bize tamamen düşman olacak çocuğu-çocuğu, muhtarı-muhtar konuşsun, isterim ben muhtarın dinlenmesini, muhtar da dahil olmak ozere-tugaya götürülüyorlar. Tugayın gözaltına alma yetkisi yok. Gözaltına alacaksa jandarma alır, Tugaya götürüyorlar, bunlar ve iki gün sorgulanıyor..... o vatandaşlar da adliyeye, hiç alakası yokken, PKK yanlısıymış gibi gitti geldiler. Koyunlar ne oldu? Koyunlar gitti..... Vatandaş ne oldu? Gitti... Ondan sonra ne oldu? Ondan sonra biz, kazanacağımız yerde 24 kişiyi kırsala gönderdik, 24 kişi örgüte katıldı....." (age sf.166-167-168-169)

Örnek 2- Gerê ve Setê köyü katliamları: Türk devletinin sömürge orduları, 24 Kasım 1989'da Yüksek Örgütü'nün Şırnak (Lîvî) köyü ve Yezîrî

1990'da Şırnak'ın Güçlükönak ilçesine bağlı Gerê (Çevrimli) köylerinde toplu katliamlar düzenledi. Setê'liler koruculuğu reddetme "suçu" işledikleri için çoluk-çocuk demeden katledilmişlerdi. Gerê köylülerinin ise hiçbir suçu yoktu. Hatta aralarında korucular bile vardı. Onlar tamamıyla habersiz oldukları bir konuya, uluslararası politikaya kurban gitmişlerdi. Yine kontra basının diliyle verirse:

"...Öte yandan Kopenhag'da süren AGİK İnsani Boyut Konferansı toplantılarına katılan Türk milletvekilleri, PKK katliamlarını kınamak için AGİK üyesi ülkelere çağrı yaptılar."(Milliyet-14.6.1990)

İki katliamla ilgili gerçekler böyleydi. Ama, Gerê katliamında 11 gün boyunca köye sokulmayan basın mensupları, hiçbir soru sormadan, haberi devlet kaynaklarından aldıkları şekliyle veriyorlardı. İşte kontra medyanın 12.6.1990 tarihli nüshalarında haberin verililişi:

Hürriyet- Şırnak'a bağlı Çevrimli Köyü'ne saldıran PKK'lılar, roketatar ve otomatik silahlarla 4'ü korucu, 13'ü çocuk olmak üzere 27 kişiyi öldürdü. Bir terörist ölü ele geçti.

Milliyet-Siirt'in Erüh ilçesine bağlı Çevrimli Köyü'ne baskın düzenleyen yasadışı bölücü örgüt militanları, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu 27 kişiyi öldürdü.

Tercüman- PKK 27 kişiyi diri diri yaktı. Köye roketatar ve bombalarla saldıran militanlar, daha sonra koruculara ait 4 evi gaz dökerek ateşe verdiler. **Çoğu çocuk ve kadın** 27 kişi yana yana öldü.

Sabah- Şırnak'ın Güçlükönak ilçesine bağlı Çevrimli Köyü'ne önceki gece baskın düzenleyen PKK militanları 13'ü çocuk, 7'si kadın 27 kişiyi öldürdü.(Aktaran İsmail Beşikçi, Savunmalar, Melsa-Belge yayınları:1, Birinci Baskı Mart 1991, sf. 66 ve devamı)

Assubay Oğuz'un bir tek, sadece bir tek örnek üzerinden yaptığı bu medya tanımı şu:

"bu basına nasıl lanse edildi; işte şu şu tarihte yapılan bir şehitlerin kanı yerde kalmadı, takibine devam edildi, beş tane leş alındı"

Aslında yalnızca bu tanımın kendisi dahi kontr-medyaı tüm gerçekliğiyle ortaya sermektedir.

İHD'de basın açıklamasının ardından...

Türk ve Kürtleri birbirine düşürmek amacıyla yaratılan şovenist histeri dalgasını kınamak için çeşitli kitle örgütleri, basın kuruluşları, parti temsilcileri, aydınlar ve sanatçılar İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde biraraya geldiler.

"Barışa, Kardeşliğe, Sağduyuya Davet" başlığıyla, İHD, ÇHD, TAHV, KESK İstanbul Şubeler Platformu, BEKSAV, Halkevleri, DBP, HADEP, Tuncelililer Kültür ve Dayanışma Derneği, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Eyüp Şubesi, Emekçi Kadınlar Derneği, Özgür Kadın Derneği, DMP, Uluslararası Gözaltında Kayıplara Karşı Bülten, Direniş Gazetesi, Göç-Der, Sine-Sen ve MKM, Aysenur Zarakolu, Cezmi Ersöz, Şanar Yurdatapan, Suna Aras, Mihri Belli, Ragıp Zarakolu ve Ahmet Soner'in imzalarının bulunduğu gazetemizin ise imza koymaksızın katıldığı basın açıklamasını İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin okudu.

Basın açıklamasında; "politikacılar ve birtakım medya kuruluşları tarafından kışkırtılan ırkçı ve şoven politikanın ileride toplumun vicdanında onarılmaz yaralar açabileceğine" dikkat çekildi. Açıklamada, "On günden beri kışkırtılan şiddet can almaya başlamıştır. Özellikle HADEP üyelerine yönelik polis şiddeti ile destekli şoven şiddet, şimdiye dek iki kişinin ölümüne ve birçok insanın da yaralanmasına neden olmuştur. Diyarbakır HADEP'te dövülerek gözaltına alındıktan sonra, tutulduğu emniyet binasında yaşamını yitiren 18 yaşındaki Hamit Çakar'dan sonra İzmit'te de yine HADEP'ten çıkarken şovenistlerin linç girişimi sonrasında gözaltına alınan 46 yaşındaki emekli öğretmen Metin Yurtsever de aldığı darbeler sonucunda yaşamını yitirmiştir. Bugün bazı çevrelerce 'halk tepkisi' olarak adlandırılan, oysa ırkçılar eliyle uygulanan ve 'linç' görüntüleri ile davranış biçimidir. Bugün HADEP özelinde devam eden şiddet ve linç girişimlerinin bir gün diğer muhalif yapılara da yönelmesini beklemeden, birarada dayanışmaya, birliğe, barışa ve halkların kardeşliği ve eşitliğine inancımızı bir kez daha ve yüksek sesle belirtiyoruz" denildi.

HADEP İl Temsilcisi Mahmut Eşiyok, "HADEP'e yönelik saldırılara dikkat çekerek, devletin teşvik edici tavrından sonra şovenist gösterilerin arttığı, provokatörlerin ortalıkta gösteriler yapmaya başladığını" söyledi.

Kızıl Bayrak adına söz alan yoldaş; "Türkiye'nin bir devrim toprağı olduğu gerçeğini tarih ve sınıf bilincine sahip olan burjuvazi, işçi ve emekçi kitlelerinden daha fazla biliyor. Ve bu gerçeğe uygun davranıyor. Devrimin kendi varlığının sonu olduğunu gören burjuvazi 70 yılı aşkındır şaşmaz bir şekilde iki araca başvuruyor: Bunların birisi terör, diğeri ise şovenizmdir. Kardeş Kürt halkının dilini, kültürünü, varlığını inkar ediyor, soykırımdan geçiriyor. Şovenizm zehiriyle emekçi kitlelerin beyinlerini tutsak etmeye çalışıyor. Türk-Kürt, Alevi-Sünni ayırımını körükleyerek sınıf çelişkilerinin üzerini örtmeye çalışıyor. Onu bugün terör ve şovenizm aracını kullanmaya götüren nedenler ortadan kalkmıyor. Aksine artıyor. Bölgede ABD emperyalizminin çıkarlarının ifadesi olan ABD-İsrail-Türkiye ittifakının bir parçası durumunda. Yıllardır yapısal bir bunalımın pençesinde kıvranıyor. Şimdi dünya çapında başlayan büyük bir ekonomik krizin dalgaları Türkiye kıyılarına vuruyor. Özelleştirme ve sosyal güvenliğin tasfiyesi politikalarında zorlanıyor. Bu politikalarına alttan alta tepkilerin mayalandığını görüyor ve geleneksel şovenizm ve terör politikalarına sıkıca yapışıyor. Burada saldırının sadece Kürt halkına olduğunu düşünmek en büyük gaflet olacaktır. Saldırı hedefine çakılan Kürt, Türk bütün milliyetlerden işçi ve emekçiler birleşik bir mücadele hattı örmelidirler. Şimdi Kürt halkıyla dayanışmanın, omuz omuza, yürek yüreğe olmanın zamanıdır." dedi.

İtalya'yı boykot komedisi!

Türkiye'nin İtalya mallarını boykotu komedisi sürüyor. Büyük sermaye sahiplerinin ve sermaye kuruluşlarının İtalyan ortaklarına gönderdikleri mektuplarla başlattıkları kampanya, bakkal, manav ve sebze hal esnafının da sahiplenmesiyle bir kitle eylemi haline getirilmeye çalışılıyor. Ne yazık ki sermaye devletinin bütün çabalarına rağmen yürütülmeye çalışılan boykotun hiçbir gerçekleşme şansı bulunmuyor. Türkiye'nin emperyalizme bağımlı kapitalist ekonomisi bu tür girişimleri olanaksız kılıyor.

Gerçekte, yürütülen şovenizm kampanyasının bir ayağı olarak gündeme getirilen boykot kitleleri aldatmayı amaçlamaktadır. Yapılan kışkırtmalarla pazardaki hal esnafının İtalya'dan gelen mandalinaları kasalarla yere döküp üstünde tepinmeleri her gün televizyon ekranlarını süslüyor. Bakkalların, manavların İtalyan mallarını satmayacağı açıklamaları bu tabloyu tamamlıyor. İtalyan lastiklerini satan bir lastik satıcısı çıkarıp mallarını yakıyor. Kontr-gerillanın örgütlediği, medyanın kitleleri kışkırtmasına malzeme için düzenlenmiş tezgahlar değilse eğer, bütün bunlar, şovenizm zehiriyle sersemletilmiş, çıldırmış, muhakeme yeteneğini yitirmiş birtakım insanların görüntüleridir.

İlk önce esip üfren, tehditler savuran hükümet temsilcileri, tekeli sermaye sahipleri, çirkef medyanın satılmış kalemlerinin biraz ayakları yere değmeye

başladı, dilleri değişti. Koç'un TOFAŞ'ı kapattırmayacağı, Pirelli'nin çekip gidemeyeceği söylenmeye, boykotun daha makul sınırlarda yapılması önerilmeye başlandı.

Çirkef medyanın en çirkef kalemlerinden biri olan Fatih Altaylı üretimi Türkiye'de yapılan İtalya mallarının ve parası ödenip satın alınmış malların boykot kapsamından çıkarılmasını öneriyor. Geriye yeni ithalat yapmamak kalıyor. Bakkallar Federasyonu bayileri boykota çağıran faks metnini çektiği anda milyonlarca lira ceza yiyeceği için Sermaye Piyasası Kurulu tarafından uyarıldı. Daha önce boykot yapan her eczanenin 3 milyar ceza yemesinden dolayı üretici firmanın şikayetçi olması durumunda boykotçular da ne yapacağını bilemez oldular.

Histerinin iksiriyle coşan bakkal, manav, hal esnafı vs. kendi derdiyle uğraşırken, Türk devletinin başı ise emperyalist efendileri ile derde girmek üzere. Resmi ağızlardan boykot çağrıları yapıldığı gerekçesiyle İtalya hükümeti olayı AB'nin gündemine taşımayı planlıyor. Türkiye'nin, üstelik esnaf takımı üzerinden yapabileceği bir boykot İtalya ve AB ülkeleri için kolay çözülebilecek bir sorunken, AB'nin Türkiye'ye uygulayacağı bir ambargo çok daha farklı bir anlam taşıyor. Örneğin Türkiye'de son 20 yıldır en hızlı gelişen sektörlerden olan tekstil sektörünün yaptığı ihracatın en büyük bölümü AB ülkelerine, benzer şekilde turizm gelirlerinin en büyük bölümü AB ülkelerinden sağlanıyor. Türkiye Gümrük

Birliği anlaşması ile AB ekonomisine ne kadar bağımlı olduğu ortaya koymuş durumda.

Ülkenin içine dönük olarak sürekli şovenist histeriyi besleyenler, AB ülkelerine karşı "boykotu devlet yapmıyor, vatandaş tepkisidir" diye sıyırmaya çalışıyorlar. Ancak helikopter ihalelerine İtalya'nın sokulmayacağı vb. açıklamaları hala orta yerde duruyor.

Açaktır ki, güçlü AB tekellerinin karşısında devlet yetkililerinin savurduğu tehditler hiçbir önem taşımıyor. Bir gün önce söylenenlerin bir gün sonra yanalandığı, önce aslan kesilip kükreyenlerin birkaç gün sonra süklüm püklüm "ben öyle demedim, böyle dedim"lere sığınması aslında bu ülkede politika yapan şahsiyetlerin ne kadar zavallı, ciddiyetten uzak olduklarını gösteriyor.

Boykotun hiçbir ekonomik anlam taşımayacağını daha önce de belirtmiştik. Tekelci sermaye sahipleri çıkarlarını siyaset alanındaki soytarılardan çok daha iyi bildikleri için çok daha dikkatli hareket ediyorlar. Onlar daha ilk günlerde bile temkinli bir dil kullanmaya dikkat ettiler.

Boykotun özünü hiç kuşkusuz siyasi yanı oluşturmaktadır. Kitlelerin histerinin etkisine girmesini sağlamaktır. Ancak bu kadarının bile sermaye devletinin başına bela olacağı görülmektedir. M. Yılmaz'ın Öcalan'ın iade edilmeyeceğini anlayınca, bari Almanya'ya verilsin kıvırtmaları nihayet boykot üzerinde de kendini gösterecektir. Eğer ABD'nin özel bir müdahalesi olmazsa Türkiye bir tek ihaleyi bile iptal edemeyecektir.

Sermayenin ihtiyacı daha güçlü bir hükümet!

Gündemdeki senaryolar bir tarafa, sermayenin kriz koşullarında "yüksek profilli" bir hükümete ihtiyaç duyduğu su götürmez bir gerçeklik. "Yüksek profilli" hükümetten kasıtları da, hem yıkım programını en iyi biçimde yerine getirecek, hem de programı uygulama zorlukları da düşünülürse, ülkeyi seçime "sağ salım" götürebilecek bir hükümet olsa gerek. Yani yığınların gözünde yanılısama yaratabilecek bir hükümet. Önümüzdeki süreçte sivasette yeni "balans" avarlarının, yeni manevraların gündeme gelmesi beklenmelidir. Fakat hemen hatırlatalım: sermaye iktidarının hiçbir manevrası, işçi sınıfı hareketi açısından boşa çıkartılamayacak türden değildir.

"Bu kadar güler yüze düşürülen hükümet görülmedi." Bu sözler, düşürülen MGK-TÜSİAD hükümetinin başbakan yardımcısı B. Ecevit'e ait. Yıllardır malvarlıkları üzerinden süren it dalaşının ardından yine aynı "güler yüze" birbirlerini de temize çıkardılar. Aynı hafta içine sığdırılan bu iki operasyon "güler yüzlü"lük değil, fakat görülmemiş bir ikiyüzlülük örneği oldu.

Ekonomik ve siyasal kriz koşullarının olgunlaştığı şu günlerde siyasal plandaki manevralara öncelik verilmesi şaşırtıcı değildir. Derinleşen ve ilk yıkıcı meyvelerini veren ekonomik kriz üzerinden sistemin getirdiği çözüm biliniyor: Yeni bir

İMF-TÜSİAD yıkım programı.

Bugüne kadar olduğu gibi, bundan böyle de tüm çabalar, yıkım programının olabildiğince kısa bir süreçte, mümkün olan en sancısız biçimiyle yaşama geçirilmesi doğrultusunda olacaktır.

Derinleşen kriz ilk meyvelerini veriyor: "TOFAŞ, stoklar artınca 'Palio' üretimine ara verdi. Stoktaki araç sayısı 10 binin üzerinde", "Renault günlük üretim rakamını 420 otomobilden 220'ye düşürdü. Çalışma süresi 5 saate indi" ve "Tekstilde işçi çıkartma gündeme gelirken, 51 bin işçinin çalıştığı 143 işletme grev kararı aldı."

Krizin koşulları derinleştiği oranda, "ekonomik istikrar için siyasi istikrar", dillerden düşürülmeyen bir sihirli sözcük oluyor. Ve bu, kriz yönetimi için daha fazla baskının yanı sıra, sistemin meşruluk krizi de gözönünde bulundurulduğunda, daha güçlü bir hükümet/parlamento ihtiyacının bir ifadesi oluyor.

Sermaye sınıfının sözcülerinin sıkça dile getirdikleri "siyasette temizlik operasyonu", bu ihtiyacın bir ürünü olarak karşımıza çıkmaktadır. TÜSİAD'ın geçtiğimiz ay "sistemin çöktüğüne" işaret eden açıklamaları hiç de yersiz değildir. Bu açıklamalar çete artıkları ile birlikte siyasette de bir operasyona gidileceğinin habercisi olmuştur. İtibarı beş paralık olmuş bir parlamento sermaye sınıfını ciddi bir biçimde kaygılandırmaktadır.

MGK-TÜSİAD hükümeti görevini "güler yüze" yerine getirdi ve görevinden "güler yüze" ayrıldı. Verilen görevi eksiğiyle fazlasıyla yerine getirmenin "saadetini" yaşıyor olmalıydı! Nitekim "hükümet krizi" hiç de uygulanan yıkım programı ya da yıkım programının hükümet tarafından kararlılıkla uygulanamıyor oluşundan doğmamıştır.

Gazetemizin 12 Eylül sayısında şunları söylemiştik: "Seçim gündemi son günlerde patronlar klübü TÜSİAD ve uşağı ESK bileşenleri tarafından sıcak tutuluyor. Endişenin nedeni belli: Bir seçim hükümetinin yıkım programını gerekli kararlılıkla uygulayıp uygulayamayacağı! Herkes bilir ki, itibarı bu kadar ayaklar altına alınmış parlamento sözkonusu olunca, seçimler yoluyla düzen içi kanallara akıtılacak umutların bir bedeli vardır. Yani sorun hükümetin kararlı oluşu ya da kararsızlığıyla ilgili değildir. Onlar elbette ki uşaklığını yaptıkları sınıfın ihtiyaçlarını olabildiğince karşılamaya çalışacaklardır. Sorun, dayatılan sefalet ve kölelik koşullarında, geniş yığınların ihtiyaçlarına hiçbir yanıt veremeyecek düzen partilerinin sorunudur."

Ve seçime giden yolda gerekli adımlar henüz atılamamıştı. TÜSİAD'ın bu uğurda seçimleri ertelemeyi bile göze alabilecekleri yönündeki açıklamaları hatırlatalım.

Seçime gidilmesinin koşulu olarak konulan "seçim sisteminde gerekli reformların yapılması ve siyasi partiler yasasının revize edilmesi", görevlendirilecek yeni hükümetin öncelikli işi olacaktır.

Şimdi en güncel senaryo seçim öncesi geniş tabanlı bir "milli mutabakat" hükümeti. ABD-TC- İsrail kirli ittifakının ilk meyvesi olan Suriye Krizi ile birlikte girilen, 75. yıl kutlamalarıyla sıcak tutulmaya çalışılan, ve ensonu, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın iadesi üzerinden girilen histeri kriziyle pekiştirilmeye çalışılan "milli birlik" ruhuna yakışanı da kuşkusuz böylesi bir hükümet.

Gündemdeki senaryolar bir tarafa, sermayenin kriz koşullarında "yüksek profilli" bir hükümete ihtiyaç duyduğu su götürmez bir gerçeklik. "Yüksek profilli" hükümetten kasıtları da, hem yıkım programını en iyi biçimde yerine getirecek, hem de programı uygulama zorlukları da düşünülürse, ülkeyi seçime "sağ salım" götürebilecek bir hükümet olsa gerek. Yani yığınların gözünde yanılısama yaratabilecek bir hükümet.

Önümüzdeki süreçte siyasette yeni "balans" ayarlarının, yeni manevraların gündeme gelmesi beklenmelidir. Fakat hemen hatırlatalım; sermaye iktidarının hiçbir manevrası, işçi sınıfı hareketi açısından boşa çıkartılamayacak türden değildir.

Tekstil'de grev kararı!

Tekstil işçisi kendi kaderini kendi ellerine almalıdır!

Tekstil sektöründe bir süre önce başlayan TİS görüşmeleri, Tekstil İşverenleri Sendikası'nın sıfır zam önerisi üzerine uyuşmazlıkla sonuçlanmıştı. Tekstildeki sürecin böyle başlayacağı aslında metal sektöründeki TİS sürecinin hareketliliği sırasında açığa çıkmıştı. Bir yandan uluslararası boyutta süren mali ve iktisadi krizin özellikle tekstil ve otomotiv gibi sektörlerde yansması ve krizin sınıfa ödetirilme planı, diğer yandan metal işçilerine yönelik baskı ve tehditlerin kısmen oluşan hareketliliğin önünü alması, tekstil işverenlerinin bu TİS sürecinde daha pervasız davranmalarını kolaylaştırdı.

Tekstil işverenleri, TİS görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlandığında iki aylık süreci beklemeksizin uyuşmazlık zaptını kendileri verdiler. Bu, bir yönüyle sınırsız bir sömürüyü dayattıkları TİS'deki kararlılıklarını yansıttığı gibi, en geri düzeydeki TİS'i ortaya koymakla, nispeten biraz daha gevşetilmiş biçimini kabul ettirme amacını da gösteriyordu. Yani sıfır sözleşme ile, ki bunun sınıf cephesinden kabul görmeyeceği açıktı, ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışıyorlardı.

Gelinen yerde TEKSİF'e örgütlü işyerlerinde nihayet grev kararı alınmış bulunuyor. Buna DISK Tekstil'de eklendi ve Öz İplik-İş'e örgütlü işyerlerinin de eklenmesi bekleniyor.

TİS süreciyle birlikte tekstil sektöründe kapitalistlerin kriz feryatlarını artırdığı biliniyor. Sıfır sözleşme dayatmasının ardındaki temel sebep olarak bu gösteriliyor. Dolayısıyla ülke ekonomisinin dünyayı saran kriz ortamından çıkabilmesinin yolu olarak da, kriz faturasının işçi ve emekçilere ödettilmesi, yani sıfır sözleşme ve işten çıkarma gösteriliyor. Sıfır sözleşme dışında işten atma ve zorunlu ücretsiz izinler tekstil kapitalistlerinin elinde bir can simidi durumunda. Bunun dışında krizden çıkış olarak hükümetten teşvik, kredi kolaylığı, vergi indirimi, SSK primlerinin devlet tarafından ödenmesi, işverenlerin hükümetten talep ettikleri arasında. Dolayısıyla sıfır sözleşme ve işten çıkarma daha beter bir sefaletin dayatılması demektir.

Krizin faturasının işçi sınıfı cephesindeki anlamı da belirginleşiyor. Halihazırda onbinlerce işçi işten atılmış durumda. Tensikat artarak devam etmesi, otomotivdekine paralel zorunlu ücretsiz izinler gündeme gelmesi de işçi sınıfına dayatılanın düpedüz bir yıkım olduğunu gösteriyor.

Sermaye sınıfı krizin faturasını sıfır sözleşme ve işten atma biçiminde sınıfa ödetmenin yanı sıra, kriz durumu tesbiti üzerinden, sınıfa saldırılarda bir meşruluk görüntüsü yaratmaya, sınıfa daha ağır ve kapsamlı saldırıları, dipsiz bir sömürü ve sefaleti reva kılabilmek için krizi dışsal, nesnel bir olgu olarak göstermeyi ve böylelikle daha sancısız hareket edebilmeyi ummaktadır.

Krizin faturasının işçi sınıfı ve emekçilere

çıkarılması noktasında devreye sokulan İMF-TÜSİAD yıkım programının ilk meyvelerinin TİS'lerle birlikte olgunlaşacağı biliniyordu. Şimdi metal sektöründe yaşanan süreçle metal işçisinin karşısına konulan fatura tekstil işçilerinin de önüne konmaktadır. Hem de fazlasıyla!

Bu süreçte Eylül ayında metal işçilerinin TİS satışıyla birlikte başlattıkları sendikadan toplu istifalar, yürüyüş ve işyerini terketmeme eylemleri, sınıf hareketine taze bir soluk taşımıştır.

Tekstil işçisi TİS saldırısı karşısında suskunluğunu kırabilmiş değil. Oysa kazanmanın, ihanete karşı durabilmenin tek yolu, metal işçilerinin çıkışından aldığı güçle ve onun eksiklik ve yanlışlarının dersleriyle, yeni bir pratik eylemlilik sürecine girmekten geçiyor.

Metal işçilerini isyana sevkeden Türk Metal ihanetinin ardından, tekstil kapitalistleri de kriz bahanesiyle KDV oranının %1'e düşürülmesi için sendikacıların hükümetle görüşmesi karşılığında sıfır zammı geri alacaklarını açıkladılar. Kapitalistlerin bunu sendikacıların talep etmeleri, sendika ağalarının ise bu işe büyük bir hevesle soyunmaları, bu hainlerin işbirlikçiliğini nerelere vardırıldığını, ihanet kuyusunun dipsizliğini göstermesi açısından ibret vericidir.

Sendika ağaları kalkıp tam anlamıyla bir uşak konumunda, kapitalistlerin ödeyeceği KDV oranının %1'e indirilmesi talebiyle Ankara'ya gidip görüşme yapmayı önerine koyabiliyorlar. Bu, sendika ağalarının sermayeye hizmetteki arsızlık ve yüzüzlüğünün nereye vardığının kanıtıdır. Alınan grev kararları da, sendika ağalarının süreç içinde oynadıkları, oynamayı sürdürdükleri uğursuz rolü değiştirmeye yetmeyecektir.

Grev kararları, şu günlere kadar kırılmayan suskunluk tablosunu değiştirebilmenin olanağına çevrilebilmelidir. İnisiyatifin tekstil işçilerinde olmadığı koşullarda, grevlerin de sürecin rengini değiştirmesi beklenmemelidir.

Tekstil işçileri TİS sürecine seyirci kalmamalı, aktif olarak içinde yer almalıdır. Kapitalistlerin TİS'le yeni bir saldırıyı daha gerçekleştirmelerine, bunu sendika ağaları eliyle yapmalarına dur demelidir. Metal TİS süreci önümüzde örnektir. "Krizin faturası kapitalistlere!" ve "Tensikatlara ve sefalet ücretine hayır!" şiarlarıyla tekstil işçileri kendi kaderini ellerine almalıdır. TİS/grev komiteleri kurulmalı, bu komiteler arası bağlantıyı sağlayacak, tekstil işçilerinin kararlarını yansıtacak bir üst komite kurulmalıdır.

Sürece örgütlü müdahale, aktif katılım için geç kalınmış değildir, tam tersi atılacak bu tür adımlar, başta sermaye sınıfı olmak üzere, sermayenin çıkarlarını geline aşamada daha yüreklice savunan ve sınıfı her defasında sırtından hançerleyen sendika bürokratlarının çanına da ot tıkağıdır.

Tuzla işçisi direnişleri büyüterek zafere yürüyor

110 işletmenin bulunduğu Tuzla Organize Sanayi Bölgesi'nde 18 işletmede direniş kararlılıkla sürüyor. Aralık-Ocak aylarında ise direniş çadırlarının 40'a çıkması bekleniyor. Direnişlerin nedeni ise; haksız işten atmalar, hileli iflas göstermeyle işletmeyi kapatma girişimleri, sık sık uygulanagelen ve süreklileşen ücretsiz izinler, yani adı konulmamış fiili bir esnek üretime, aslolarak da sendikalarının, örgütlülüklerinin tasfiyesine karşı, sermayenin saldırılarına karşı işçi sınıfının verdiği cevaptır.

Direnışçi bir geleneğe sahip Tuzla Deri işçileri birçok nedenle sermayenin ve devletin hedef tahtasında. Türkiye genelinde 200 bin civarında deri işçisi olmasına rağmen bunların ancak 6 bin kadarı Deri-İş'te örgütlü. Örgütlü olan işçilerin yüzakı ise Kazlıçeşme'den Tuzla'ya direniş geleneğini yaşatan Tuzla Deri-İş'te örgütlü işçiler. Örgütlülükleri ile Türkiye işçi sınıfının ileri bölüklerinden biri olması, ücret ve sosyal haklarda kazanımlara sahip olması nedeni ile örgütsüz işçilere "kötü örnek" oluşturmaları, onlarda da örgütlenmek gerektiği bilincinin ve isteğinin uyanacağını sermaye tarafından duyulan korkusu, diğer işçi bölükleri ile her zaman sınıf dayanışmasını örmeleri, SAG ve ÖO'da devrimci tutsaklara destek için üretimi durdurması, ülke gündemine duyarsız ve sessiz kalmaması, Tuzla Deri işçisini sermaye devletin hedef tahtasına koymasının nedenlerinden birkaçı.

Sermayenin son dönem saldırılarını yükseltmesine bahane ise hazır. Ülke genelinde olduğu gibi Uzakdoğu'da başlayan ve küresel kapitalist dünya ekonomisinin tamamını etkileyecek olan kapitalizmin yapısından kaynaklı kriz. Kriz her zaman olduğu gibi biz işçi-emekçilere fatura edilmek istenmektedir. Bu fatura bize haksız işten atmalar, ücretsiz izinler ve esnek üretimlerle çıkartılırken bir yandan sendikal örgütlülüklerimizin de tasfiyesiyle bir taşla iki kuş vurulmak istenmektedir.

Tuzla Deri Sanayi'nde ise bu kriz bahanesi ile yoğunlaşan saldırıların asıl anlamı, yaklaşan TİS'lere sermaye cephesinden bir hazırlığı da içermektedir. TİS'lerden önce işletmeleri hileli bir şekilde kapatıp TİS'lerden sonra yeniden açmayı ve böylece yeni alacağı işçiyi düşük ücretle TİS'den yararlandırmadan çalıştırmayı bu yolla sendikayı da bitirmeyi düşünüyor.

Sermayenin bu çok yönlü saldırılarına karşı Tuzla deri işçisi geleneğinde olduğu gibi direniş çadırları kurarak cevap verdi. 11 Kasım'da da Deri Sanayi'nde üretimi durdurarak Aydınli köyüne bir yürüyüş yaptı. İçerdiği eksiklikler giderilerek bu tür yürüyüşlerle, basın açıklamaları ile Tuzla Deri işçisi de TİS'lere ve genel bir direnişe şimdiden hazırlanmalıdır.

Tuzla Deri işçilerinin mücadele geleneği ve direngenliği Deri-İş'in örgütlü olduğu Beykoz Kundura, Aymasan gibi fabrikalara da sıçratılmalı, buralardaki işçilerin de dayanışma eylemlerinde bulunmaları sağlanmalıdır. Tuzla ile sınırlı kalan bir direniş, birleşik mücadele veren sermaye karşısında başarısızlığa mahkumdur. Bu bilinçle hareket edilmeli ve genel merkezin daha ileri çıkması ve örgütlü olduğu diğer işletmelerde de birlikteliği yakalamak için daha fazla çaba harcaması gerekmektedir.

Direnışlerde son durum şöyle:

23 işyerinde direnişler çadırlarda sürmüş, bunlardan 10 Mayıs'tan beri süren Öz Atılğan Deri'deki (12) direnişle birlikte Amaç Deri (5), Aslanoğulları Deri (16), Bab Deri (46) ve Tarancılar Deri'deki (30) direnişler de 16 Kasım'da anlaşmayla sonuçlanmıştır. Böylelikle direnişe çıkan 388 işçiden 109'u ile ilgili kazanım sağlanmıştır. Bunun dışında direnişleri devam eden 18 işyerinin başlangıç tarihi ve derinişteki işçi sayısı ise şöyle: 1- Alme Deri (13 Kasım/17 işçi), 2- Burcum Deri (10 Kasım/33 işçi), 3- Camilla Deri (12 Ekim/33 işçi), 4- Reşat Cihaner (26 Ekim/33 işçi), 5- Çimen Deri (16 Kasım/8 işçi), 6- Dağdaşlar Deri (10 Kasım/13 işçi), 7- Deltek Deri (16 Kasım/27 işçi), 8- Deripa Deri (9 Kasım/25 işçi), 9- Erşen Deri (3 Kasım/23 işçi), 10- Filiz Deri (12 Kasım/5 işçi), 11- Gökhan Deri (10 Kasım/23 işçi), 12- Güzel Deri (26 Ekim/13 işçi), 13- İkizler Deri (13 Kasım/21 işçi), 14-May Deri (21 Ekim/11 işçi), 15- Öz Tanınmış Deri (10 Kasım/15 işçi), 16- Öz Yüksel Deri (4 işçi), 17- Tabaksan Deri (13 Kasım/55 işçi), 18- Turkuaz Deri (12 Ekim/24 işçi).

Kızıl Bayrak/Kartal

KESK'ten bir kez daha eylem iptali**Eylem iptali faşist saldırganlığa verilen utangaç destektir**

KESK, "1999 bütçesini protesto etmek ve toplu sözleşme talebini yükseltmek" amacıyla aldığı beş koldan Ankara yürüyüşü ve miting kararını iptal etti. KESK GYK'nun 21 Kasım günü yapılan olağanüstü toplantısında alınan iptal kararı, KESK içinde yeni tartışmaları da beraberinde getirmiş bulunuyor.

PKK lideri Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gidip sığınma hakkı istemesinin ardından ülkede kışkırtılan Kürt düşmanlığı temelinde yükseltelen ırkçı, şoven dalga MGK yönetiminde polis-MHP işbirliğiyle Kürtlerin linç edilmesi gösterilerine dönüşmüşken, bu saldırılara karşı çıkması gereken güçler yeterli tepkiyi gösteremiyorlar. Bu suskunluğa, şimdi de, KESK sayesinde eylem kararlarının iptal edilmesi eklenmiş bulunuyor.

KESK GYK 30 Ekim'de aldığı, 24 Kasım'da beş koldan hareketle başlayacak ve 28 Kasım'da Ankara'da bir mitingle sona erecek Ankara yürüyüşü kararını 21 Kasım günlü olağanüstü toplantısında 27'ye karşı 39 oyla iptal etti. KESK Genel Başkanı Siyami Erdem eylem iptaline Türkiye'de büyük siyasi gelişmeler olduğunu, hükümet hakkında gensoru verildiğini ve hükümetin düşürülme olasılığının yüksek olduğunu, Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gitmesiyle de toplumsal gerilimlerin, ırkçı-şoven yaklaşımların arttığını, demokratik tutumları engelleyen baskıcı tutumların olduğunu gerekçe gösterdi. Böylece, taban iradesiyle alınan bir karar, bir çırpıda ve anti-demokratik bir tarzda, reformist yöneticiler tarafından iptal edilmiş oldu.

Reformist yöneticilerin "son siyasi süreç, hükümet krizi, muhatap bulamama, provokasyona gelmeme" türünden gerekçeleri gerçeği yansıtmıyor ve kendilerini aklamaya yetmiyor. Bunun açık kanıtı, bu süreçte birçok sendikanın eylem sürecine girmesidir. Örneğin, SES işbiraktı ve yürüyüş yaptı. Enerji Yapı Yol-Sen Kırıkkale'de işyeri terketmeme eylemi yaptı. Gözaltıları işbirakma eylemiyle yanıtladı. Tüm Bel-Sen, Haber-Sen, Tüm Yargı-Sen ve Eğitim-Sen'in bazı şubeleri eylemlilik içerisinde olabildiler. Kamu emekçileri ciddi bir şekilde eyleme hazırlanıyorlardı. Öyle ki, eylem için araçları tutup kaporalarını bile ödemişlerdi. Eylemin iptali tabanda

tepkiyle karşılandı. Eylemin iptal edilmesi, bazı MYK ve GYK üyeleri ile sendika genel başkanları tarafından yayınlanan bir deklarasyonla protesto edildi. Eylemleri iptal etmenin haklı bir gerekçesinin olamayacağı belirtilen deklarasyonda, yapılması gerekenin son siyasal gelişmeleri dikkate alarak, eylemin eksenine oturtulan gündemi güncelleştirerek gerçekleştirilmesi olduğu vurgulandı.

Sermaye devletinin bütün kurumlarıyla çeteleştirdiği gerçeğinin emekçi kitleler tarafından görülebilir hale geldiği, kriz bahanesiyle işçilere, kamu emekçilerine sefalet ücretinin dayatıldığı, onbinlerce işçinin işten atıldığı, özelleştirmenin mafya marifetiyle talana dönüştürüldüğü gerçeğinin herkes tarafından görülebilir hale geldiği bir süreçten geçiyoruz. Bu süreç aynı zamanda kayıp yakınlarına haftalardır saldırıldığı, cezaevlerinde katliam provalarının yapıldığı, gazete ve dergilerin kapatıldığı, devrimci basın bürolarının basılarak yağmalandığı, işçi ve emekçilere alanların ve sokakların kapatılmaya çalışıldığı, adı konulmamış fiili bir sıkıyönetimle baskı ve terörün yoğun ve sistemli hale getirildiği bir döneme karşılık düşmektedir. PKK lideri Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gidip sığınma hakkı istemesinin ardından, ülkede kışkırtılan Kürt düşmanlığı temelinde yükseltelen faşist-şoven dalga, MGK-TÜSİAD güdümünde polis-MHP işbirliği ile Kürt emekçilerinin linç edilmesi gösterilerine dönüşmüş bulunuyor. İçinden geçilen sürecin doruk noktası şovenist histeri dalgası turnusol kağıdı gibi şaşmaksızın renkleri açığa çıkarıyor.

Eylemi iptal edenler, hükümet krizini, son siyasi süreci ve tırmanan şovenizmi bahane ederek "KESK'i koruma" adına eylemi iptal ettiklerini söylüyorlar. Oysa temel sorun, fiili sıkıyönetime, azgınlaşan şoven saldırganlığa ve sermayenin faşist devletin emekçi kitlelere alanları kapatma atağına karşı, 11 Aralık'la başlayan 4 Mart Kızılay direnişiyle sürdürülen militan ve kitlesel hattan yürümeyi göze alamamaktadır. Reformist yöneticilerin böyle bir ihaneti ilk kez yaptıkları da söylenemez. Reformistlerin bu tutumu kamu emekçi hareketinin başlangıcından beri çeşitli eylem ve etkinliklere yansımıştır. Aynı reformist yöneticiler 12 Mart 1995 tarihinde Gazi direnişinin ardından 18 Mart 1995'te yapılacağı ilan edilen Ankara yürüyüşünü "yurtseverlik" adına iptal etmişlerdi. 11 Aralık işbirakma eylemi öncesi, 4 Mart Kızılay direnişi öncesi ve sonrası olumsuz tutumlar da aynı reformist zihniyetin ürünüydü.

Burjuvazi, içine düştüğü sıkışmışlığı aşmak için, emek-sermaye temel kutuplaşmasının üzerini şovenist bir örtüyle örtterek emekçi kitleleri yedeklemeye çalışıyor. Son gelişmeler bu konuda düzene iyi bir fırsat da yaratmış oldu. Ortaya çıkan fırsattı işçi-emekçi kitleler karşısında güven erozyonuna uğramış egemenliklerine yeniden güç ve destek sağlamak için kullandılar.

Tırmandırılan şoven histeri-faşist saldırganlığın düzlediği zeminde işçi-emekçi mücadelesinin geriye itilebilmesi ciddi bir tehlike haline gelmiştir. Böylesi koşullarda eylem

burjuvaziye cesaretlendireceği açıktır. Bu saldırı dalgası püskürtülüp kırılmazsa özelleştirmelerin hızlandırılmasına kadar işçi ve emekçi kitlelere yönelik saldırı politikalarının yaşama geçirilmesinde burjuvaziye yeni imkanlar sağlayacaktır. KESK, eylemsizlik değil, eylemlilikle büyür, gelişir. Bugün gündemin değiştiğini ileri sürerek eylem kararını iptal edenler yarın daha çetin koşullarda yeni gündemlerin ortaya çıkabileceğini, bir mücadele örgütünün de her şart altında mücadeleyi sürdürmesi gerektiğini bilmelidir. Kimse çürümüş düzen ve çeteleşmiş devletin olağanüstü bir saldırı döneminde, her zamanki haliyle süreci aşabileceğini sanmasın. Daha ağır koşullara kendisini hazırlamayanlar, militan bir tutum geliştiremeyenler dağılır, yok olur giderler. "Provokasyona gelmeme" adına geriye çekilenler, burjuvazinin faşist provokatörlerine daha fazla cesaret verirler. "Provokasyona gelmemenin" en iyi yolunun aktif, militan kitle mücadelesi olduğu açıktır. "Hükümet krizi", "muhatap bulmama" gibi sudan nedenlerle eylem iptal etmek kamu emekçileriyle alay etmektir. Aksine, burjuvazinin pisliğine hükümet dayanmaması mücadelenin gelişmesine ek imkanlar sunar. İşçi ve emekçiler burjuvazinin bu sıkışık durumundan mücadeleyi geliştirmek için yararlanmalıdırlar.

Bugün sosyalist, devrimci kamu emekçilerine düşen görev, KESK'i fiili, militan kitlesel mücadele hattından uzaklaştıracak, düzeniçiyeleştirecek geri duruşlara izin vermemek, set örmektir. KESK'in yüzünü yeniden varlık nedeni olan kamu emekçilerine dönmesini sağlamaktır. KESK'in mücadelede ciddi bir taraf olabilmesinin yolunun alanlardan, sokaklardan ve grevlerden geçtiğini unutmamaktır. İşyerlerinde ve şubelerimizde yoğun ve sistemli bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti örgütlemektir. Tabandan başlayan bir mücadele hattını örerken sendika merkezlerini bu hatta sahip çıkmaya zorlamak, gerektiğinde onları aşmaktır. Sendikalarımıza destek vermeli, güç katmalıyız. Böyle davranıldığında sadece kamu emekçilerine değil, diğer ezilenlere de moral taşıyabiliriz. Yükselen şoven-faşist dalgayı göğüsleyip püskürtmenin yolu buradan geçecektir.

Kadıköy'de kanlı 24 Kasım:

Öğretmenlerin bir "Günü" daha copla-kelepçeyle kutlandı!

12 Eylül faşizminin uzantısı bir 24 Kasım "Öğretmenler Günü" daha anlam ve önemine uygun olarak kutlandı. 24 Kasım Kadıköy Adliyesi önü. Bir grup eğitimci ve öğrenci İlknur öğretmeni hapse uğurlamaya gelmişti. Çünkü İlknur Birol, 13 Nisan 1996'daki bir KESK mitinginde, yani devlet henüz Susurluk'ta kamyonu çarpmadan önce, devletin "eli kanlı katilleri"ni teşhir eden konuşması nedeniyle 1 yıl ağır hapis cezası almıştı.

Ama devlet, tıpkı İlknur öğretmenin konuşması gibi, bu uğurlamanın da terörist yüzünü teşhir edeceği vehmiyle bir kez daha teröre başvuracaktı. Öğretmen ve öğrenciler, orada, "mülkün temeli" Adalet binasının hemen önünde, polisin vahşi saldırısına uğradılar. 18 eğitim emekçisi yaralandı. Eğitim-Sen 3 No'lu Şube Yönetim Kurulu Üyesi Ali Gümüş, Eğitim-Sen 2 No'lu Şube Başkanı Alaaddin Dinçer, şube yönetim kurulu üyesi Hamdi Çalık, şube basın yayın sekreteri Veysel Özbey, Halil İbrahim Akyol ve Adem Bulat adındaki eğitim emekçileri ile İbrahim Sakaroğlu adlı öğrenci gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar önce karakola ardından da Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne götürüldüler. Aynı akşam saat 19:30'da, savcılıkta ifadeleri alındıktan sonra da serbest bırakıldılar. Maruz kaldıkları darp ve cebirden dolayı 2 No'lu Şube Başkanı Alaaddin Dinçer 5, diğerleri üçer günlük rapor aldılar. 24 Kasım günü "Kadıköy Adliye binası önünde görevlendirilen sivil ve resmi polis memurları" hakkında "görevi kötüye kullanmak, müessir fiil" suçlarından 26 Kasım'da saat 14:00'te suç duyurusunda bulunan emekçiler basın açıklamasını, polisin basının baroya girmesini engellemesi üzerine sendika binasında yaptılar.

Tarihin 13 Nisan 1996'yı gösterdiği sırada, KESK tarafından Kadıköy'de düzenlenen Demokrasi ve Sendikal Haklar Mitingi'ne, 9 Mart'ta coplanmalarının ardından, 13 Mart'ta "Emekçiler burada, coplayanlar nerede!" sloganıyla girdikleri alandan polisi atan eğitim emekçileri de katılmışlardı. Dönemin Eğit-Sen Genel Merkez yöneticisi İlknur Birol da konuşmacılar arasındadır ve "eli kanlı katilleri adalet bakanı yapıyorlar" ifadelerinin de yer aldığı,

sermayenin faşist diktatörlüğünü teşhir eden bir konuşma yapar. Yine aynı dönemde işçi sınıfı, emekçiler ve devrimcilere yönelik yoğunlaşan (ve daha sonrasında 1 Mayıs '96 katliamı ile zindanlarda SAG ve ÖO direnişleri sırasında katledilen 12 devrimci ile devam eden) saldırıların baş aktörlerinden Mehmet Ağar adalet bakanıdır. Ve savcılık suçları böylesine tescilli bir insan kasabını teşhir ettiği için İlknur öğretmen hakkında "hükümetin manevi şahsiyetini tahkir ve tezyif ettiği" gerekçesiyle dava açar. Mahkeme salonlarında İlknur öğretmen devleti yargılar. Böylece dava "Bu sözleri söylemeye devam edeceğini bildirmek suretiyle pişmanlık duygusu taşımadığını ortaya koyduğu ve cezasının ertelenmesi halinde bir daha cürüm işlemekten çekineceğine dair mahkemeye kanaat vermediğinden" 1 yıl ağır hapis cezası ile sonuçlanır.

Kesinleşen cezanın infaz tarihi 24 Kasım "Öğretmenler Günüdür". Bu karar, 12 Eylül faşizminin çocuğu ve gözboyama aracı olarak eğitim emekçilerine "hediye edilen" 24 Kasım öğretmenler gününün asıl işlevini bir kez daha ispatlamış oluyordu. Tüm emekçilere karşı en azgın saldırılarını sürdürdüğü bir süreçte, 12 Eylül karanlığında, sermaye devleti eğitim emekçilerine sözde "değer veriyor" hatta bir "gün" bile "armağan" ediyordu.

İlknur öğretmeni cezaevine uğurlamak için saat 14:00 civarında Kadıköy Adliyesi önünde toplanan emekçiler, öğrenciler ve Yol-İş, Basın-İş, Emekli-Sen gibi sendikaların yöneticileri çevik kuvvet barikatıyla karşılaştı. Çevik kuvvet barikatı 50-60 kişilik eylemci kitleyi önce Adliye binasının önünden sürükledi. Direniş geçen kitle polisin bu saldırısı sırasında, "Çeteler halka hesap verecek!", "Çeteler mecliste, öğretmenler hapistel!", "Emekçiye değil çetelere barikat!", "Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız, ya siz!", "Baskılar bizleri yıldıramaz!" şeklinde sloganlar attılar. Bir ara barikattaki itiş-kakış durduğunda İlknur öğretmen konuşma

yapması için omuzlara alındı. Ancak onun omuzlara alınmasıyla polis yeniden yüklendi. Buna rağmen eylemci kitlede bir dağılma gözlenmiyordu. Dahası ilk müdahale anında birkaç metre uzaklaşıp dağılmaya yönelenler de kitlenin dağılmadığını görünce geri dönüyorlardı. Sayıları barikattaki çevik kuvvet polisinden daha az olan kitlenin bu duruşu 4 Mart Kızılay gelineğinin yeniden canlanması gibiydi. Sendikal reformist bürokrasinin 5 Mart'ta alandan geriye çekmeyi başardığı bu direniş ruhunun, militan sınıf duruşunun yokedilemediğinin ve mücadele sertleştikçe açığa çıkacağının göstergesiydi. Çevik kuvvet ancak fiziksel gücüyle kitleyi sürükleyebiliyordu. Bir ara kitleyi ikiye bölmeyi başardı. Fakat kitle slogan atmaya ve devleti, polisi teşhir etmeyi sürdürdü. Polisin "dağılın" uyarılarına rağmen dağılmıyordu. Çevrede toplanan kalabalık halk kitlenin nefer olduğunu soruyor,

öğretmenlerin dayak yediğini öğrendiklerinde ise büyük tepki gösteriyorlardı. Gözaltılar yaşanırken halk polisi yuhaladı. Gözaltılar 6 kişiyle sınırlı kaldıysa bunda emekçilerin militan duruşunun halk desteğiyle birleşmesinin önemli bir payı vardır. Üstelik gözaltılardan sonra da tüm dağılma uyarılarına rağmen topluluk dağılmadı. Gözaltılar kitlenin gözünü korkutmak bir yana öfkesini körüklemiş "bizi de alın" şeklinde bir tavrına yolaçmıştı. Daha sonra sendika şubesinde toplanılarak saat 16:00'da saldırıyı kınayan bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasının metni, aslında bu konuda söyleyecek fazla söz bırakmıyordu:

"Çetelerin, mafyanın, kirli ilişkileri ortaya çıkmış kişilerin ortalıkta serbestçe dolaştığı biliniyorken bunları kamu emekçileri kürsüsünden söyleyen İlknur arkadaşımıza haksızca ceza verilmiştir."

"Sözde Öğretmenler Günü'nde öğretmenlere yapılan bu saldırı Türkiye'de nasıl bir devlet anlayışının hakim olduğunu göstermesi bakımından anlamlıdır. Elleri kalem ve çiçekten başka silahı olmayan eğitim emekçilerine yapılan bu vahşi saldırı devletin öğretmenlere '24 Kasım' hediyesi olsa gerek."

Demokratik, laik, bilimsel eğitim ve demokratik bir Türkiye mücadelesi yürüten eğitim emekçilerini bu saldırıların yıldıramayacağını bir kez daha yetkililere ve kamuoyuna duyuruyoruz."

İrkçi-şoven kar Kürt sorununda

Sermaye rejimi
çözumsuz sorunlarının üstünü
soven-milliyetçilik gibi kirli bir silaha
sarılarak örtmeyi hedeflemektedir.
Ancak tüm çabalarına rağmen
amacına ulaşamamış, yürütülen
ilkel kampanya Türk emekçi
kitlelerinde umulan türden bir yankı
bulamamıştır. Geri bilince seslenen
açık provokatif tutumlara rağmen
toplum genelinde Türk-Kürt
düşmanlığı temelinde bir kutuplaşma
yaratmak başaramamıştır.
Dahası, bu gözü dönmüş
kampanya, onun ürünü girişimler ve
davranışlar, Türk rejiminin gerçek
niteliğine
ışık tutmuştur. Faşist serseriler
güruhunun kurt işaretleri ve ulumalar
eşliğinde toplumda estirmeye çalıştığı
faşist-şovenist rüzgar,
tüm dünya önünde rejimin
bugünkü kimliğine tutulmuş
bir ayna işlevi görmüştür.

**Şovenist histeri ya da tarihsel inkarcılığın son
çırpınışları**

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gitmesinin ardından yaşanan gelişmeler sömürgeci Türk devletinin gerçek yüzünü tüm çirkinliği ile ortaya serdi. Kürt ulusal mücadelesine karşı bugüne dek sürdürülen kirli savaş yepyeni bir boyut kazandı. Özel savaş aygıtının tüm kurum ve kuruluşları tarafından akılalmaz bir biçimde kışkırtılan şovenist histeri, Türk devletinin nelerden medet umduğunun, aczinin ve zavallılığının bir göstergesi oldu.

Yıllardır imha ve inkar politikalarıyla sonuç almaya çalışan sömürgeci Türk burjuvazisi gelinen yerde bununla yetinmemekte, şovenist histeriyi toplum geneline yaymaya çalışarak bütün bir Türk ulusunu yürüttüğü kirli savaşın aleti haline getirmeye çalışmaktadır. Tasmaşını çözdüğü

MHP'li faşist çeteleri bu doğrultuda etkin bir biçimde kullanmaktadır. Dün Çorum'da, Sivas'ta, Maraş'ta perde arkasında tezgahlanan provokasyonlara bile ihtiyaç duyulmamakta, son derece pervasız bir biçimde Kürt düşmanlığı ve Türk-Kürt çatışması körüklenmektedir.

Yaşanan bu son süreç kokuşmuş bir rejim gerçekliğinin bir kez daha tüm çıplaklığıyla dışa vurmasını sağlamıştır. Son 20 yıldır tam bir kontr-gerilla cumhuriyetine dönüşmüş bulunan bu rejim, en haklı ve meşru hakları için mücadele eden bir halkın karşısına intikam çığlıkları eşliğinde yürütülen iğrenç bir saldırı kampanyası ile çıkmaktan başka bir yol bulamamaktadır. Kontr-gerillanın bir kolu olarak çalıştığı artık gizlenemez hale gelen özel savaş medyası yürütülen kirli psikolojik savaşın en etkin aktörü olarak rol oynamakta, Türk emekçi kitlelerini şovenizmle zehirlemek için tüm yeteneklerini kullanmaktadır. Kokuşan rejim gerçekliğinin bir parçası olarak üstlendiği rolü yerine getirebilmek için Kürt ulusunun özgürlük mücadelesine en bayağı bir dil ve üslupla saldırmakta, açık bir kışkırtıcı tutumla hareket etmektedir.

Abdullah Öcalan şahsında Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine yönelen histerik saldırı kampanyasından yansıyan görüntüler, iliklerine dek çürümüş bulunan bir rejimi tüm çirkinliği ile dışa vuran bir ayna işlevini yerine getirmektedir. Özel savaş aygıtının direktifleri doğrultusunda harekete geçen sermaye kalemşörlerinin açık provokatif tutumları, televizyon ekranlarına yansıyan vahşet sahneleri, Nazilerin Yahudi katliamlarını anımsatan linç girişimleri, kendi halkına ve Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesine karşı yürüttüğü kirli savaş içinde çeteleşen bir devlet gerçekliğini tüm iğrençliği ve bayağılığı ile ortaya sermektedir. Bu rejim kendisini ayakta tutabilmek için MHP'li katiller sürüsünden medet ummakta, toplumun en düşkün ve lümpenleşmiş kesimlerinden oluşan böyle bir toplumsal tabana dayanmaktadır. Kirli ve kanlı işlerini yürütmek üzere bizzat örgütlediği bu ırkçı güruhu sokaklara salarak toplumu terörize etmeye çalışmaktadır. Bu rejimin nasıl bir bataklık içinde debelendiğini görebilmek için sağa-sola kudurmuşçasına saldıran/saldırılan bu MHP'li beslemelere bakmak yeterlidir. Faşist Türkeş'in ruhu artık bu rejimde yaşamaktadır. Türkeş'in ırkçı-şoven ideolojisi ve faşist teröre dayalı politik çizgisi bugün düzen cephesinin tüm kimliğini belirlemektedir.

Sermaye rejimi çözümsüz sorunlarının üstünü şoven-milliyetçilik gibi kirli bir silaha sarılarak

örtmeyi hedeflemektedir. Ancak tüm çabalarına rağmen amacına ulaşamamış, yürütülen ilkel kampanya Türk emekçi kitlelerinde umulan türden bir yankı bulamamıştır. Geri bilince seslenen açık provokatif tutumlara rağmen toplum genelinde Türk-Kürt düşmanlığı temelinde bir kutuplaşma yaratmak başaramamıştır. Dahası, bu gözü dönmüş kampanya, onun ürünü girişimler ve davranışlar, Türk rejiminin gerçek niteliğine ışık tutmuştur. Faşist serseriler güruhunun kurt işaretleri ve ulumalar eşliğinde toplumda estirmeye çalıştığı faşist-şovenist rüzgar, tüm dünya önünde rejimin bugünkü kimliğine tutulmuş bir ayna işlevi görmüştür.

**Kürt sorununun uluslararasılaşması ve
inkarcı politikanın çözümsüzlüğü**

Kürt sorununda inkar ve imha dışında hiçbir politikası olmayan sermaye devleti şovenizmi tırmandırarak sorunlarını hafifletmek bir yana daha da ağırlaştırmaktadır. Şovenist histeri belki geçici bir süre için de olsa içerideki sorunların üstünü örtme imkanını verebilir, ama dışarıda, emperyalist dünya karşısında "Kürt sorunu yoktur, terör vardır" edebiyatıyla politika yapma olanaklarının sınırları bellidir.

Emperyalist güçlerin son yıllarda Kürt sorununun "siyasal" çerçevede çözümü doğrultusunda Türk devletine basınç uyguladığı bilinmektedir. Abdullah Öcalan'ın Avrupa'ya gitmesi, Kürt ulusal hareketinin uzun bir dönemdir girmiş bulunduğu "siyasal çözüm" yöneliminin yeni bir zeminde derinleşmesi olanağı demektir. Türk devletinin, emperyalist gericiğin Ortadoğu üzerindeki hesaplarının bir ürünü olarak gündeme gelen ve Kürt ulusal hareketinin sistem içi bir çözüm çerçevesinde ehlileştirilmesini de hedefleyen basıncını, gerici-şoven kampanyalarla göğüslemesi mümkün değildir. İçeride Kürtlere, dışarda İtalya'ya yönelen gözü dönmüş ırkçı saldırganlık, sonuç almak isteyen bir politikanın değil, daha çok dizginlenemeyen güdülerin ürünüdür.

Emperyalist dünya gericiği oyunu kurallarına göre oynamakta, Türk devletinin hezeyanlarını fazlaca dikkate almamaktadır. Kuşkusuz bugün Amerika İtalya'nın aldığı tutumu desteklememekte, Öcalana'a "terörist" muamelesi yapılmasını talep etmektedir. Ancak ABD emperyalizminin İtalya'ya yönelik tutumunun yumuşaklığı, onun da birtakım hesapları olduğunu göstermektedir. ABD emperyalizminin çok yönlü Kürt planları

mpanya ve yeni evre

Nilgün EREN

çerçevesinde muhakkak ki Kürt ulusal mücadelesinin “ehlileştirilmesi” de belli bir yer tutmaktadır.

Emperyalist gericilik, Kürt ulusal hareketi devrimci çizgide ilerlediği süreç boyunca Türk sömürgeciliğine her türlü yardımda bulunmuştur. Tüm emperyalistler kuralsız ve acımasız imha politikasını gerçekte sonuna dek desteklemişlerdir. Bu destek yalnızca Türk rejiminin emperyalizmin bölgedeki sadık bir bekçisi olmasının sonucu da değildi. Bunun daha temelli nedeni, Kürt hareketinin devrimci kimliği idi. Emperyalizmin ulusal çerçevede de olsa devrimci kimlik taşıyan bir hareketi boğmak için her yol ve yöntemi deneyeceği, ona hiçbir biçimde kapısını açmayacağı yeterince açıktır.

Fakat yıllardır içine girilen ve inandırıcı olmak için ardı arkası kesilmeyen geri adımlarla sürekli beslenen “siyasal çözüm” çizgisi, son birkaç yıl içerisinde başta Almanya olmak üzere bazı Avrupalı emperyalistleri bu konuda daha esnek bir tutuma yöneltti. Ulusal hareketin Kürt sorununu “siyasal çözüm” çerçevesinde “uluslararası diplomasi alanı”na taşıyarak gündemleştirmesi, emperyalist gericiliğin “ehlileştirme” planlarında karşılığını bulan bir politika oldu. Bugün gerek Kürt hareketi gerekse bazı Avrupalı emperyalist güçler bu politikanın gereklerine uygun bir davranış çizgisi izlemektedir.

Bu kuşkusuz sancısız ve pürüzsüz ilerleyen bir süreç olmayacaktır. Daha alınması gereken mesafeler vardır. Ve bu mesafelerin de Kürt hareketi için kolay sindirilebilir olup olmadığını zaman gösterecektir. Kürt ulusal hareketi homojen bir bütün olmadığına göre, yaşanacak süreç, bunun getireceği çelişki ve çatışmaları da açığa çıkaracaktır. Son gelişmeler Kürt halkının bugüne kadarki devrimci birikiminin sistem içi kanallara akıtılması ihtimaline büyük bir kuvvet kazandırmış olmakla birlikte, bu birikimi tümünden heba etmenin çok da kolay olmadığını zaman gösterecektir.

Devrimci açıdan soruna bakıldığında içine girilen yeni evre sistem içi çözüme son derece rahatsız edici somut bir zemin sağlamış olsa bile, soruna Türk burjuvazinin cephesinden bakıldığında durum apayrı bir görünüm arz etmektedir. Türk devletinin sıkıntısı azalmamış, dahası bir bakıma artmıştır. Bunun nedeni Türk devletinin Kürt sorununa geleneksel inkarcı politikanın ışığında bakmasındaki ısrardır. Bu inkarcı politika uluslararası planda devletin politika yapma imkanlarını giderek tüketmektedir. İlk bir-iki günün

zafer sarhoşluğunun ardından içine girilen hırçın ve saldırgan tutumun gerisinde de bunu görmek vardır. Kürt sorununun çok somut bir biçimde uluslararasılaşması; PKK’nin, bizzat Abdullah Öcalan’ın son günlerdeki açıklamaları çerçevesinde sistem içi bir çözüm platformuna hazır olduğunu açıklaması, bugüne kadar işi “terör” edebiyatıyla götürmeye çalışan Türk devletini büyük bir sıkıntıya düşürmüş bulunmaktadır. Denebilir ki resmi inkarcı politika üzerinden bakıldığında, geline nokta Türk devleti payına tam bir hezimettir. Sömürgeci rejim bundan böyle, emperyalistlerin Kürt sorununda gündemleştireceği “siyasal çözüm” politikası karşısında, şiddet politikasında ısrarın yarattığı sıkıntı ve açmazlarla daha belirgin bir biçimde yüzyüze kalacaktır.

**Kürt hareketinde trajik evre:
Emperyalist kurtlar sofrasında “siyasal çözüm”
arayışları**

Abdullah Öcalan’ın İtalya’ya gitmesiyle başlayan süreç Kürt ulusal kurtuluş hareketi açısından ne ifade etmektedir? Herşeyden önce açık olan bir gerçek var ki, ulusal kurtuluş hareketi yıllar önce girmiş bulunduğu yolda biraz da iradesi dışında hızla ilerlemektedir. Sömürgeci devletin yarattığı “Suriye krizi” her geçen gün biraz daha mesafe alınan bir süreci yalnızca hızlandırmıştır. Bugün bizzat Kürt ulusal hareketi tarafından “tarihi bir dönemeç” olarak sunulan gelişme, gerçekte yıllar önce girilen “yol ayrımı”nın kendi mecrasında derinleşerek sonuçlarına varmasından öte bir anlam taşımamaktadır.

Geline noktada Kürt ulusal hareketi emperyalist kurtlar sofrasında “politika yapmak”

dışında bir seçeneğe sahip değildir. “Taktik politika” adı altında girilen “siyasal çözüm” süreci kendi mantıksal sonuçlarını üretmiş, bugün artık bizzat Abdullah Öcalan’ın sözleriyle “çözumsuz şiddet” politikası yerini politikanın “eşsiz dili”ne bırakmıştır. Kürt ulusal hareketi bundan böyle emperyalist gericilik arenasında yapılacak politikanın sorunlarıyla boğuşacaktır. Böyle bir alanda ilkeli politika yapmanın olanakları hemen hemen yoktur. Emperyalizmin icazetinde gündemleşecek bir “adil ve demokratik barış”, işin özünde ve esasında, bir Filistin ya da Güney Afrika “barış”ının ötesine geçme olanağı sunamayacaktır.

Kürt ulusal hareketinin ‘93’ten bu yana “taktik yönelim”, “emperyalistlerarası çelişkilerden yararlanma” vb. argümanlar eşliğinde ilerlettiği sürecin gerçek mahiyeti artık son derece açık ve net bir ifade kazanmıştır. Söz konusu olanın bir “taktik açılım” olmadığı, gerçekte stratejik bir hedefi tanımladığı ve “yol ayrımı”nın sonuna gelindiği, bugün geline noktada artık tartışma götürmez bir gerçekliktir. Abdullah Öcalan’ın Avrupa’ya gitmesi, “siyasal çözüm” arayışının kendine uygun bir zemine ulaşması demektir. Bundan böyle emperyalist güçler nezdinde “meşru”luk kazanmak herşeyin önüne geçecek, böylece o çok arzulanan “siyasal çözüm”ün zemini düzlenmeye çalışılacaktır.

Devrimci temeller üzerinde yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi Kürt sorununu çözüm gündemine sokmuş, ama dar “ulusal” çerçeveyi aşmadığı için sorunu çözecek güç ve olanaklara ulaşamamıştır. Kürt devrimci hareketi, büyük fedakarlıklara katlanarak ve ağır bedeller ödeyerek, ulusal devrimci enerjiyi açığa çıkarmayı başarmış, ama tam da bu ulusal sınırlılığın kendisi onun en büyük açmazı olmuştur. Türkiye’nin batısında sınıf mücadelesinin bir çıkış yapamaması, Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku’nun çöküşü, bu açmazı daha da derinleştirmiştir. Süreç geline yerde devrim perspektifinin fiilen terkedilmesiyle sonuçlanmıştır.

“Siyasal çözüm”de ifadesini bulan yeni stratejik yönelim kendi ihtiyaçlarını yanıtlayan politika ve açılımlarla ilerlemiş, kendisine uygun ittifak arayışlarını gündeme getirmiştir. Kürt ulusal hareketi yüzünü içerde Kürt burjuvazisine, dışarda emperyalist güçlere dönmüş, onlarla uzlaşma, onlardan güç ve destek alma, hiç değilse anlayış görme arayışlarına girişmiştir. Bizzat Abdullah Öcalan’ın Clinton’a yazdığı mektup, mektupta Kürt sorununun “siyasal çözüm”ü çerçevesinde ABD’nin devreye girmesini talep etmesi, bu doğrultuda alınan mesafenin boyutunu göstermektedir.

**“Taktik açılım” adı altında girilen yeni
stratejik yönelimin vardığı nokta...**

Devrim perspektifi yitirilmediği sürece, nesnel

**Kürt ulusal hareketinin ‘93’ten bu yana “taktik yönelim”,
“emperyalistlerarası çelişkilerden yararlanma” vb. argümanlar eşliğinde
ilerlettiği sürecin gerçek mahiyeti artık son derece açık ve net bir ifade
kazanmıştır. Söz konusu olanın bir “taktik açılım” olmadığı, gerçekte stratejik
bir hedefi tanımladığı ve “yol ayrımı”nın sonuna gelindiği, bugün geline
noktada artık tartışma götürmez bir gerçekliktir.
Abdullah Öcalan’ın Avrupa’ya gitmesi. “siyasal çözüm” arayışının
kendine uygun bir zemine ulaşması demektir.
Bundan böyle emperyalist güçler nezdinde “meşru”luk kazanmak herşeyin
önüne geçecek, böylece o çok arzulanan “siyasal çözüm”ün zemini
düzlenmeye çalışılacaktır.**

koşullar ne denli elverişsiz olursa olsun, geliştirilecek politikalar ve dayanılacak güçler uzun soluklu bir mücadeleye göre şekillenir. Tüm nesnel güçlülere rağmen politika ve taktikler, ittifak yapılacak güçler, sınıf mücadelesinin gelişmesine hizmet etmek durumundadır. Nesnel koşulların olumsuzluğu, devrimci güçlerin Türkiye ve dünya ölçüsündeki zayıflığı, hiçbir biçimde “taktik açılım” adına girilen bir süreci rasyonalize etmeyi haklı çıkartmaz. Sınıfsal zeminde

derinleşemeyen, hedeflerini bunun üzerinden tanımlayamayan bir hareketin, zamanla kendi sınırlarına dayanarak yorulması, halkçı-devrimci kimliğinden uzaklaşması ve devrim perspektifini yitirerek geriye düşmesi kaçınılmazdır. Öznel planda taşınan devrimci niyetler sonuçta bu gerçeği değiştirmemektedir.

Kürt ulusal hareketi devrimci temellerde bir çözümün gerektirdiği bir yola değil farklı bir yola yönelmiştir. Sorun, hiçbir biçimde, mücadeleyi “askeri” boyutuyla tırmandırmak, kendi deyimleriyle “çözumsuz şiddet” politikasını sürdürmek değildir. Sorun, kaderini Türkiye devriminin kaderiyle birleştirecek politik açılım ve ittifaklara yönelebilmektir. Tüm iyiniyet gösterilerine ve devrimci söyleme rağmen fiilen yapılmayan, yıllardır özenle kaçınılan davranış da işte bu olmuştur.

Kürt ulusal hareketi “yol ayrımı”nın sonuna gelmiş olsa da süreç henüz sonuçlanmamıştır. Girilen yolun ve atılan adımların anlamı açık olmakla birlikte, ulusal hareketin kolay bir teslimiyeti kabullenemeyeceği, “siyasal çözüm” çerçevesinde de olsa onurlu bir çıkış yolunu zorlamaya çalışacağı açıktır. Ama emperyalizmin icazet alanında politika yapmanın bedelleri vardır. Bu bedeller ödenmediği sürece, sistem içi bir “siyasal çözüm” çerçevesinde de olsa, sonuç almak mümkün değildir. Tam da bu noktada Kürt ulusal hareketi gerçek bir dönüm noktasındadır. Bu ise son günlerde hiç de sık sık vurguladıkları gibi “zafere yaklaştıran”, zorlu bir mücadelenin “meyvelerini toplama” aşamasına getiren bir dönemeç değildir. Tersine, girilen bir çözümsüzlük sürecidir.

Gelinen noktada Kürt ulusal hareketini bekleyen iki akıbet vardır. Ya emperyalizmin icazet alanında politika yapmanın gereklerine uygun davranılarak süreç içinde “ehlileşme” dayatmalarına boyun eğilecek, ya da binlerce militanın büyük bedeller ödeyerek bugüne getirdiği bir mücadelenin kazanımlarını korumak ve ileri taşımak için yeni bir arayış içine girilecektir.

Kürt sorunu çerçevesinde yaşanan son gelişmeler bir kez daha çağımızda “ulusal sorun” olgusuna ilişkin son derece dikkate değer açıklıklar getirmektedir. Emperyalist egemenlik koşullarında ulusal sorunun gerçek ve kalıcı çözümüne ilişkin açıklıklardır bunlar. Ulusal sorunu yeni temeller üzerinde üreten emperyalist egemenlik koşullarında, bu sorunun köklü ve kalıcı çözümünün bu sistemin dışına çıkmak dışında bir yolu yoktur. Bunun kendisi, Kürt ulusal sorununun gerçek ve kalıcı çözümünün Türkiye devrimi ile olan kopmaz bağına açıklık getirmektedir. Sınıfsal

Kürt ulusal hareketi
devrimci temellerde bir çözümün
gerektirdiği bir yola değil farklı
bir yola yönelmiştir.
Sorun, hiçbir biçimde, mücadeleyi
“askeri” boyutuyla tırmandırmak.
kendi devimleriyle “çözumsuz şiddet”
politikasını sürdürmek değildir.
Sorun, kaderini Türkiye devriminin
kaderiyle birleştirecek politik açılım ve
ittifaklara yönelebilmektir.
Tüm iyiniyet gösterilerine ve
devrimci söyleme rağmen fiilen
yapılmayan, yıllardır özenle kaçınılan
davranış da işte bu olmuştur.

çizgisi izlemektedir. Bugün bizzat PKK lideri tarafından yapılan açıklamalar, emperyalist güçlere yaptığı çağrılar, bu gerçekliği teyit etmektedir. Emperyalist güçler nezdinde meşrulaşarak “siyasal çözüm”e ulaşmak artık açık ve somut bir politik platform haline gelmiştir.

Gelişmelerin vardığı bu aşama, komünistler için herhangi bir şaşırtıcı ya da beklenmedik bir yön içermiyor. Son yıllarda, özellikle EKİM 3. Genel Konferansı’ndan itibaren, “siyasal çözüm” arayışlarının anlamı ve akıbeti üzerine söylenenleri bir yana koyalım. Yıllar önce, daha 1992 Nisan’ı gibi erken bir tarihte, komünistler Kürt ulusal hareketinin o gün için ulaştığı gelişme aşamasında gelip dayandığı “yol ayrımı”nı, karşı karşıya kaldığı birbirine temelden karşıt iki muhtemel yönelimi, şöyle formüle etmişlerdi:

“Hareketin kendini aşmakta zorlandığı bir evrede, gitgide daha çok sözü edilmeye başlanan ‘siyasal çözüm’, siyasal meşruluk kazanma amacını da içerse bile, gerçekte Kürdistan’daki devrimci birikim için çok önemli ve tehlikeli bir riskin ifadesidir. Zira ‘siyasal çözüm’ün muhatabı Türk burjuvazisidir. Onunla ilişkiler içinde aranacak bir “çözüm”, ancak kısmi ve ‘düzen içi’ olabilecektir. Bu, aynı zamanda, Kürt sorunu ile Türkiye devriminin kaderini birbirinden koparmak anlamına gelecektir.

“Kürt sorunu kendi sınırları içine sıkışıp kaldıkça, Türkiye’nin metropollerinde Kürdistan’daki mücadele için yeni olanaklar ve ufuklar açacak bir devrimci sınıf hareketi gelişemediği sürece, Kürt devrimci ulusal hareketi her zaman için bu akıbeta uğrama riski ile yüzyüzedir.

“Bugüne kadar devrimci bir temel üzerinde gelişen Kürt ulusal hareketinin, bugün artık önemli bir dönüm noktasına geldiğinin ciddi belirtileri vardır. Bu, hareketin ulaştığı bugünkü gelişme aşamasında objektif bir durum olarak çıkmaktadır ortaya. Bu yol ayrımında, ya kaderini Türkiye devriminin kaderiyle daha sıkı perçinleyerek köklü ve kalıcı bir çözüm için devrimci bir mecrada derinleşmek, ya da ‘siyasal çözüm’ adı altında düzen içi kısmi bir çözümle reformcu bir mecraya girmek alternatifleri vardır.” (Kürt Ulusal Sorunu-1, s.137-138.)

Son gelişmeler neredeyse yedi yıl önce bu denli açık ifade edilen bir potansiyel tehlikenin somut bir gerçekliğe dönüşmeye başlamasından başka birşey değildir.

zeminde derinleşmeyen, sömürgeciliği sınıfsal temellerine yönelmeyen hiçbir ulusal kurtuluş mücadelesinin kendi güç ve olanaklarıyla ilerlemesi, köklü bir çözüme ulaşması mümkün değildir. Bu noktada, ulusal harekete önderlik eden güçlerin öznel niyetleri değil, emperyalizm çağının temel gerçekleri kendi rolünü oynayacaktır ve oynamaktadır. Ulusal hareket de bu son noktada açık bir bilince sahiptir ve bu açıklığa uygun bir davranış

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tük.) . . . 650 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi) . . . 175 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim (Tük.) 500 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları (Tükendi) 750 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi) 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi (Tükendi) 600 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak (Roman: O. İyiler) (Tükendi) 1.400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. **ekimler-1**, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. **ekimler-2** 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi) 350 000 TL.
13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tük.) 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tük.) . . . 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 650 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 850 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tük.) . . . 450 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı (Tükendi) 550 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri (Tük.) 175 000 TL.
21. Dünya’da ve Türkiye’de Özelleştirme Saldırısı (Tük.) . . . 250 000 TL.
22. “İş-ekmek-özgürlük” sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
25. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem’e Cevap) 450 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.
27. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine (Tükendi) 250 000 TL.
28. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler 650 000 TL.
29. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya’ya yanıt 650 000 TL.
30. Demokrasi ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar 750 000 TL.
31. Bağımsızlık ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar 1 000 000 TL.

Gerçek canı kim?

Sermayenin sömürgeci-faşist devleti PKK lideri Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gidişiyle birlikte iğrenç bir şovenist kampanya başlattı. Düzenin kusmuğu medya Abdullah Öcalan ve PKK şahsında Kürt halkına karşı kin ve nefret kusuyor. Kürt ulusunu 75 yıldır imha, inkar, soykırım politikalarıyla yöneten burjuvazinin Abdullah Öcalan ve PKK şahsında Kürt ulusal hareketine yönelttiği karalama, "30 bin kişinin katili" argümanında somutlanıyor. Bu demagojik suçlama, tam bir ikiyüzlülük, utanmazlık ve iğrençlik örneğidir.

Kontr-gerilla cumhuriyeti kurulduğundan bugüne Kürt halkına dönük inkar ve imha politikası izlemiştir. Kürdistan'a karşı imha, yoketme, soykırım ve inkar temelinde, bir ulusun tarihten silinmesine, toptan yokedilmesine dayanan vahşi bir sömürgeci savaş sürdürmüştür. Kürdistan, "Türk vatani" olarak görülmüş ve giderek "Türk vatani" yapılmaya, Kürtler Türkleştirilmeye çalışılmıştır. "Misak-ı Milli sınırları içinde kalan herkes Türkleştirilecek, Türkleşmeyenler ezilecektir" zihniyeti devletin değişmeyen politikası olmuştur. Burjuva cumhuriyetin adalet bakanlarından Mahmut Esat Bozkurt, bunu iğrenç bir tarzda şöyle ifade etmiştir: "Bu Türk ülkesinde Türk olmayanların bir tek hakları vardır: Türk milletine köle olma hakkı, asil Türk milletine uşaklık etmek hakkı." Bunun için katliam, fiziki imha, soykırım ve sürgün gibi her türlü yol ve yöntem reva görülmüştür kardeş Kürt halkına. Kürt halkı dışlanmış, hor görülmüş ve aşağılanmıştır. Kürt dili, kültürü, adı, ulusal özelliklerine ait ne varsa hepsi yasaklanmış, bütün bunlar koyu bir asimilasyon hedefi haline gelmişlerdir. Kürdistan, onlarca yıldır sıkıyönetim, olağanüstü hal gibi çıplak bir zorbalıkla yönetilmiştir. Sermaye devleti, kirli savaşın ihtiyaçlarına göre şekillenmiştir. Devletin kendisini böyle düzenlemedeki amacı bir ulusu, halkı tarihe gömmektir. Ulusal imha, vahşet ve barbarlığa bizzat Genelkurmay belgeleri tanıklık etmektedir. Cumhuriyet'in ilk yıllarında kitlesel imha operasyonlarının yanısıra birer geçim kaynağı olan hayvanlar dahi öldürülmüştür. Hayvan sürüleri,

malları "müsadere" edilmiş, ganimet olarak elkonmuştur. Halkın malı, tarlası, evi tahrip edilmiş, yakılmıştır. Ekonomik olarak her türlü tahribat yapılmış, zaten tarım ve hayvancılıkla geçinen Kürt köylüsünün geçimi için elinde hiçbir şey bırakılmamış, böylece ölüm ve açlıkla yüzyüze bırakılmıştır. Vahşetten ve soykırımdan kaçan halk top ve uçak bombalamasına, askerlerin taramasına hedef olmuştur. Canını kurtarmak için saklandıkları mağaralarda diri diri yakılmışlardır. "28. ayaklanmayı bastırdık, sıra 29. ayaklanmada" diyenlerin, zalimlik yarışında Roma'yı yakıp yıkan Neron'dan geri kalmadıkları açıktır.

Göç politikası, yürütülen kirli savaşın önemli bir parçası olmuştur. Zorunlu göç veya sürgünün neredeyse dayatılmadığı bölge kalmamıştır. Göç politikası, inkar ve imha politikası eşliğinde uygulanagelmıştır.

Bugün de burjuva-sömürgeci devlet, Kürt halkını düşman ve potansiyel tehlike görüyor. Katliam, insansızlaştırma ve göç politikasıyla gerilla saldırıları bahane edilerek Şırnak'ta, Çukurca'da, Cizre'de, Yüksekova'da olduğu gibi şehirleri yerle bir ederek, harabeye çevirerek köyleri bombalayarak, yakarak sömürgeci barbarlığını sergiliyor. Bugün de evler içindeki eşyalarla birlikte yıkılıyor, köyler yakılıyor. Gıda ambargosu uygulanıyor, gıda maddeleri tahrip ediliyor. İçme sularına zehir dökülüyor. Köylülere yaylaya çıkma yasağı konuluyor. Hayvanların otlamalarına engel olunuyor. Büyük ve küçükbaş hayvanlar kurşuna diziliyor. Köylülerin tarlalarında, bağlarında ve bahçelerinde çalışmalarına engel olunuyor. Ormanlar yakılıyor. Ev aramalarında Kürt halkının parası, ziynet eşyası talan ediliyor. Baskı ve işkence yoğun ve sistemli olarak uygulanıyor. Kürt köylüleri göçe zorlanıyor. Kürt coğrafyası insansızlaştırılıyor. Ele geçirdikleri gerillaların gözlerini oyuyorlar. Kulaklarını, cinsel organlarını, kafalarını kesiyorlar. Ölü ya da yaralı ele geçirdikleri kadın gerillalara tecavüz ediyorlar. İnsanları tankların arkasına bağlayıp sürüklüyorlar.

Kürt halkına sömürgeci zulüm uygulayan burjuvazi, Kürt, Türk çeşitli milliyetlerden işçilere ve emekçilere de en ağır sömürüyü ve her türlü demokratik haktan yoksunluğu reva görüyor. Halktan gaspedilen trilyonlarla kirli savaş sürdürülüyor.

Kardeş Kürt halkının kanı oluk oluk akıtılıyor.

Eğitimden, sağlıktan, temel hizmetlerden kesilen kaynaklar, uyuşturucu ticaretinden elde ettikleri gelirler faşist baskı mekanizmasını güçlendirmek için kullanılıyor. Kürt düşmanlığı temelinde, Türk emekçileri bu kirli savaşa alet etme, bir Türk-Kürt düşmanlığına dönüştürme çabaları yoğunlaşıyor.

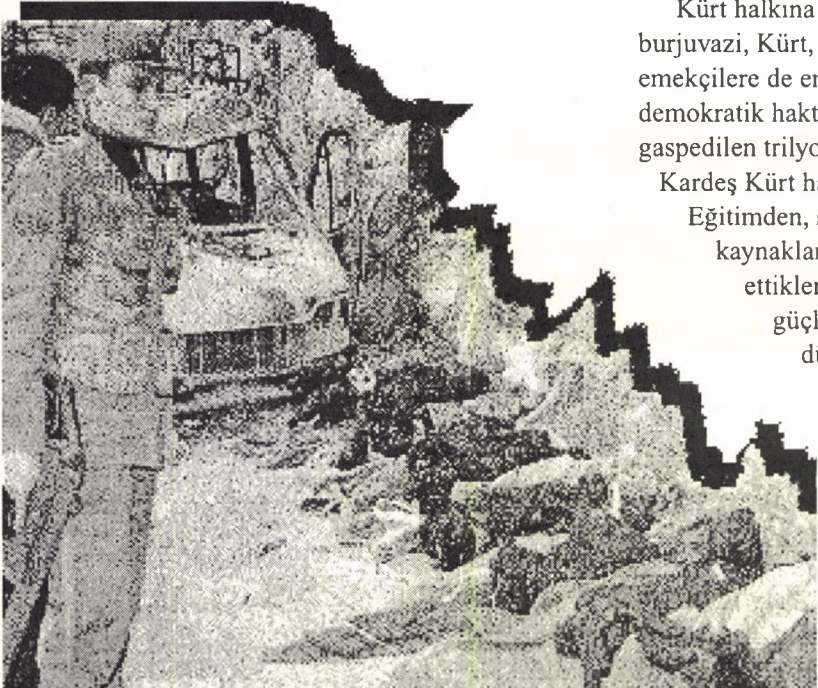
"Kana kan intikam" yeminleriyle sokaklara salınan MHP'li faşistlerin tasmaları, Kuyucu Murat Paşalar'ın kan dökücü, soykırımcı mirasının sürdürücüsü burjuvazinin elinde bulunuyor. Onların ellerinde "bin

operasyon"a hedef olan Kürt ve Türk ulusundan "30 bin insanımız" ın kan vardır. Onlar en büyük "canı", "katil" oldukları halde yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali Öcalan şahsında Kürt ulusal hareketine ikiyüzlülük ve utanmazlıkla iftira atıyorlar. Kardeş bir halkın dilini, kültürünü, ulusal varlığını inkar ve asimile edeceksin, soykırımdan geçirecek, kendi topraklarında tutsak edeceksin, bu halk zulme karşı çıkarsa "bölücü" diyeceksin. Bir halkın evini, köyünü, ormanını yakacaksın, göçe zorlayacaksın, oluk oluk kanını akıtacaksın, dağını-taşını-ormanını yakacaksın, bombalayacaksın, öncülerini kaçırıp, kurşunlayıp katledeceksin, buna karşılık olarak mazlum Kürt halkı ayağa kalkarsa "katil" diyeceksin. "Bin operasyon"la binlerce cinayet işleyecek, uyuşturucu, silah ticareti ve kara parayla kasalarını dolduracaksın, buna karşılık onuru ve özgürlüğü için ayağa kalkanlara "bebek katili ve eroin kaçakçısı" diyeceksin. Devletin bütün kurumlarıyla çeteleştigi Susurluk'la birlikte açığa çıkacak, bu pisliğin üzerini örtmek için iki kardeş halkı birbirine düşman ederek kırdırmaya çalışacak, şovenizm zehiriyle Türk halkının beynini yıkayacaksın, buna karşı barikat örenlere "yıkıcı", "terörist" diyeceksin.

Zeytinyağı gibi üste çıkmaya çalışan, repertuarında binbir oyun bulunan burjuvazi, emekçi kitleleri uyuşturmak, tepki ve öfkelerini başka alanlara kanalize etmek için terör ve şovenizm gibi iki önemli silaha sahiptir. Onun emekçi kitlelerin örgütsüz olduğu bugünkü koşullarda bu iki aracı başarıyla kullandığı tartışma götürmez bir gerçek.

Bu durumda herşey Türkiye'li devrimcilerin göstereceği çabaya bağlıdır. Türkiye'nin devrimcileri ve komünistleri bu bilinçle düzenin Kürt halkının ulusal mücadelesine yönelttiği yopyekün saldırının dolaysız bir biçimde Türkiye devrimine yöneltmiş bir yopyekün saldırı olduğu bilinciyle; bu saldırıyı geriye püskürtmeye çalışmalıdırlar.

Sermayenin yeni bir “demokratikleşme” manevrası:

TÜSİAD şimdi de DGM karşıtlığına soyundu!

Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM), 16 Haziran 1983'de 12 Eylül askeri cuntası tarafından çıkarılan “Devlet Güvenlik Mahkemelerinin Kuruluş ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun” ile kurulmuş özel mahkemelerdir. Demek oluyor ki, 1976'da işçi sınıfının eylemlilikleriyle geri püskürtülen saldırının 1983 yılında bu kez süngü gücü ile uygulamaya konmasının üzerinden 15 yıl geçmiş bulunuyor.

DGM'ler “devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü, hür demokratik düzen, nitelikleri anayasada belirtilen cumhuriyet aleyhine işlenen doğrudan doğruya devletin iç ve dış güvenliğini ilgilendiren suçlara ilişkin davalara bakmak üzere” kurulmuş özel mahkemelerdir. Bu sermaye devletinin her türlü muhalefeti sindirmek ve ezmek için başvurduğu ve başvuracağı yargı terörü anlamına gelmektedir.

Onbinin üzerinde devrimci tutsağın başlattığı DGM boykotu bu sorunun yakıcılığını bir kez daha gündeme getirmiştir. Boykot her türlü baskıya karşı kararlılıkla sürdürülmektedir. İçeriden örülen direnişin dışarıdan yeterli desteği alamaması ise boykotun en zayıf noktasıdır.

DGM'ler sorunu ayrıca Avrupa İnsan Hakları Komisyonu ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemeleri üzerinden gündeme gelmiştir. Bu iki kurumun da “bünyelerindeki askeri hakimler nedeniyle”, DGM'lerce yargılanıp mahkum edilen insanların “bağımsız ve yansız mahkemelerde adil yargılanma haklarının çiğnendiği” yönünde kararları vardır. Bu gündemin TC'yi ilgilendiren yönü ise, Adalet Bakanı'nın ifadesiyle, “ödenecek tazminatlar”dır. Avrupa'daki insan hakları örgütlerinin DGM'lerin “bağımsız ve tarafsız” mahkemeler olmamasını askeri yargıçların görev yapmasına dayandırmaları, DGM'lere temelde karşı olmadıklarını göstermektedir. Bu

Sermaye iktidarının kanlı ve kirli yüzünü gizlemeye yönelik bu ikiyezli manevralarını boşa çıkarmak herseyden önce “DGM'ler kapatılsın!” şiarını mücadele içerisinde yerli yerine oturtmaktan geçiyor. Bu talebin kendi içinde “demokratik bir anayasa-hukuk devleti” çerçevesinde ele alınması ile 12 Eylül cuntasının süngü gücü ile uygulamaya sokulan DGM'lerin kapatılmasının emekçi yığınların bir demokratik talebi olarak sermayeye karşı mücadeleye bağlanması iki ayrı tutumdur.

“DGM'ler kapatılsın! Tutsaklara özgürlük!” şiarını işçi sınıfı ve emekçi kitlelere taşımak noktasındaki sorumluluk tüm öncü, komünist işçilerin omuzlarındadır. DGM'leri ve DGM'lerin “bütünlüğünü koruduğu” sermaye devletini ezecek tek güç işçi sınıfıdır

nedenle, Adalet Bakanlığı'nın da dahil olduğu “hukuk çevreleri”nde, DGM'lerde görev yapan askeri yargıçların konumuna ilişkin tartışmalar gündemdedir.

Yargı üzerine tartışmalarda esas çıkışı ise “demokrasi havarisi” TÜSİAD yaptı. TÜSİAD'ın, aralarında TBMM Hukuk Danışmanı, Galatasaray Üniversitesi rektörü ve CMUK (Ceza Muhakemeleri Kanunu) gibi önemli yasaların taslaklarını hazırlayan Erdener Yurtcan'ın da bulunduğu çeşitli isimlere ısmarladığı “Yargı Düzeninde Kalite” başlıklı bir broşürü yayımlandı.

Rapor genel olarak yargı sisteminde gerekli görülen düzenlemeleri işliyor: “Siyasilerin dokunulmazlıklarının sınırlandırılması”, “Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun kaldırılması”, “Memurin Muhakematı Kanunu'nun kaldırılması”, “yargı personelinin maaşlarının artırılması”, “kaliteli yargıç yetiştirilmesi”, “yargıç bağımsızlığının sağlanması”, “yargı reformu” vb...

Raporda öne çıkan en önemli sorun ise DGM'lerin kaldırılması.

Bu raporun binlerce devrimci

tutsağın sürdürdüğü DGM boykotuna denk düşürülmesi ve özellikle DGM sorununu öne çıkarması son derece dikkate değerdir. Susurluk sonrası süreçte olduğu gibi yeni bir “demokratikleşme” oyunu ile karşı karşıyayız. TÜSİAD o dönem de bir “demokratikleşme paketi” ile karşımıza çıkmıştı. “1 dakika karanlık eylemleri”nde Sabancı Center'ın da ışıkları yanıp sönüyordu.

Şimdi DGM'ler üzerinden bu manevralardan bir yenisi gündemde. Patronlar kulübü TÜSİAD'ın ısmarladığı raporda “yargı reformu” olarak sunulanlar, sermaye iktidarının kanlı ve kirli yüzünü gizleme çabasından öte bir anlam taşımıyor. Söz konusu raporda yargının, hem içerde hem de dışarda, bir “vitrin” işlevi gördüğü, bu “vitrin”in yenilenmesi gerektiği vurgulanıyor. Bu kaygının yersiz olmadığını teslim etmek gerekir. Kanlı ve kirli yüzünü gizleyebilmek için “vitrin”i yeniden düzenlemek bu kokuşmuş düzen için bir ihtiyaçtır.

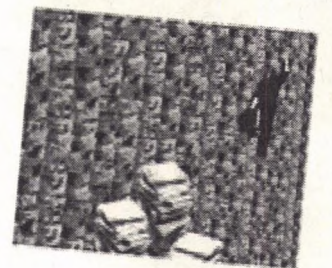
Fakat tüm kirli ve kokuşmuş ilişkileri su yüzüne çıkmış bu iktidarı bir “hukuk devleti” olarak pazarlamak o kadar kolay olmayacaktır.

Sermaye iktidarının kanlı ve kirli yüzünü gizlemeye yönelik bu ikiyezli manevralarını boşa çıkarmak herseyden önce “DGM'ler kapatılsın!” şiarını mücadele içerisinde yerli yerine oturtmaktan geçiyor. Bu talebin kendi içinde “demokratik bir anayasa-hukuk devleti” çerçevesinde ele alınması ile 12 Eylül cuntasının süngü gücü ile uygulamaya sokulan DGM'lerin kapatılmasının emekçi yığınların bir demokratik talebi olarak sermayeye karşı mücadeleye bağlanması iki ayrı tutumdur.

“DGM'ler kapatılsın! Tutsaklara özgürlük!” şiarını işçi sınıfı ve emekçi kitlelere taşımak noktasındaki sorumluluk tüm öncü, komünist işçilerin omuzlarındadır. DGM'leri ve DGM'lerin “bütünlüğünü koruduğu” sermaye devletini ezecek tek güç işçi sınıfıdır.

TÜRK SANAYİCİLERİ VE İŞADAMLARI DERNEĞİ

YARGILAMA DÜZENİNDE
KALİTE

Düzenin “yargı reformu” aldatmacasına karşı devrimci tutsakların “DGM boykotu” nu destekleyelim!

Meclis Adalet Komisyonu ve TUSIAD tarafından “yargı reformu” adı altında kamuoyuna iki ayrı proje sunuldu. “Çete davaları” artık DGM yerine “Ağır Ceza” da görülecek. TUSIAD’ın yedi “profesör”üne hazırlattığı ikinci raporda ise DGM’lerin kaldırılması öngörülüyor.

Yeni tasarı ile çete artıklarının şerefi iade ediliyor!

Burjuva cumhuriyetin, 75. yılına içeride kontr-gerilla, dışarıda emperyalizme uşaklık temelinde halk düşmanlığı çizgisini pekiştirerek girdiği biliniyor. Susurluk’un yeni yeni halkaları çıkıyor gün yüzüne. Devlet de bu süre içinde halkalar arasındaki bağlantıyı karartmak ve mafya-devlet sahte ikilemi üzerinden kendini aklamak için özel bir çaba içinde. 75. yılında “devletin çetelerle mücadelede önemli kazanımlar elde ettiği”, “çetelerin barındırılmayacağı”, “TC’nin demokratik, laik bir hukuk devleti olduğu” her vesileyle vurgulanıyor.

Fakat ne şatafatlı gösteriler, ne de bu ikiyüzlüce söylemler; işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkı üzerindeki ekonomik ve siyasi terörü gizleyebilmeye yetmeyecektir. Özelleştirmeye karşı direnen SEKA işçilerinin onurlu mücadelesine, devrimci-sosyalist basına, cumartesi annelerine, cezaevlerine ve yeni bir Güney Kürdistan operasyonu ile PKK üzerinden Kürt ulusuna yönelik bu aynı dönemde yapılan barbarca saldırılar bu cumhuriyetin gerçek yüzünü sergilemek için yeterlidir.

Çetelerle mücadele görüntüsü altındaki yeni tasarı da tüm çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğu ile karşımızda duran sermaye iktidarının ayakta kalabilmesi için sarıldığı manevralardan sonuncusudur. Çeteleri (kimi uzantıları devlet içine sızmış olsa da!) devletten tecrit olarak lanse etme çabasıdır. Yani irtica ile “mücadele” gibi, “çetelerle

mücadele”de de bilinçli bir yalan ve yanıltma kampanyası yürütülüyor; devletin çürümüş, çeteleşmiş yüzü gizlenmeye çalışılıyor. Devlet, demokratik toplumsal muhalefeti zehirlemek ve devrimci hareketi etkisiz hale getirmek için nasıl ki irticayı kendi eli ile geliştirdi ve bugün de onunla mücadele adı altında işçi ve emekçilerin gündemini saptırmak, saldırıları meşrulaştırmak ve bu eksenle kendini aklamak istiyorsa; “çetelerle mücadele”de de aynı şeyi hedefliyor.

“Çetelerle Mücadele Yasa Tasarısı”ndaki düzenlemeler, DGM’lerin işlevi konusuna daha bir açıklık getiriyor. Çete davalarının bundan böyle DGM’lerde değil de, “Ağır Ceza” mahkemelerinde görülecek oluşu, devletin çeteleri kendisine yönelik bir tehdit olarak algılamadığının bir itirafı niteliğindedir. Zira Çiller’in belirttiği gibi çeteler, “kurşunu devlet için atmıştı, devlet için yemişti”. Durum bu iken gözden çıkarılmış birtakım çete artıklarının DGM’lerde, yani daha ağır koşullarda daha ağır cezai yaptırımlarla “yargılamak” “şerefli” tosuncuklara yapılmış bir haksızlık olacaktı. Çetelerin, çürümüş toplumsal sistemin doğal bir sonucu olduğu ve geline yerinde devletle özdeşleştiği düşünülürse, tasarıdaki

değişikliklerle çetelere yeni yaşam alanları açılmaya çalışıldığı görülür.

“Siyaset-mafya-polis” işbirliğinin ve bu eksenle devlet içindeki tüm kirli ilişkilerin, “yargı”ya kadar uzanan kontr-gerilla örgütlenmelerinin tüm iğrençliğiyle ortaya saçıldığı Susurluk kazasından günümüze ne Mehmet Ağar yargılanabildi, ne Sedat Bucak, ne de Çiller. DGM’de açılan 25 davanın 76 sanığından tutuklu hiç kimse de kalmadı.

DGM’lerde de olsa, Ağır Ceza Mahkemeleri’nde de olsa devlet “kendisini” yargılayamaz. Nitekim DGM’de görülen Susurluk davasının akibeti de bunu göstermeye yetiyor.

TUSIAD’ın “Yargı Düzeninde Kalite” raporu bir aldatmacadır!

5 Eylül’den itibaren devrimci tutsakların duruşmalara çıkmayarak başlattıkları “DGM boykotu”nun sürdüğü şu günlerde, bir başka cepheden, bizzat bu özel savaş aygıtının iplerini ellerinde tutanların DGM’ler üzerine yarattıkları gündemlere tanık oluyoruz. Demokrasi havariliğine soyunmasıyla tanınan TUSIAD üzerinden “DGM (öz)eleştirisi” kamuoyuna sunuldu. “Çetelere karşı mücadele yasa tasarısı”nın “çetelere aman vermeyeceği” şeklinde

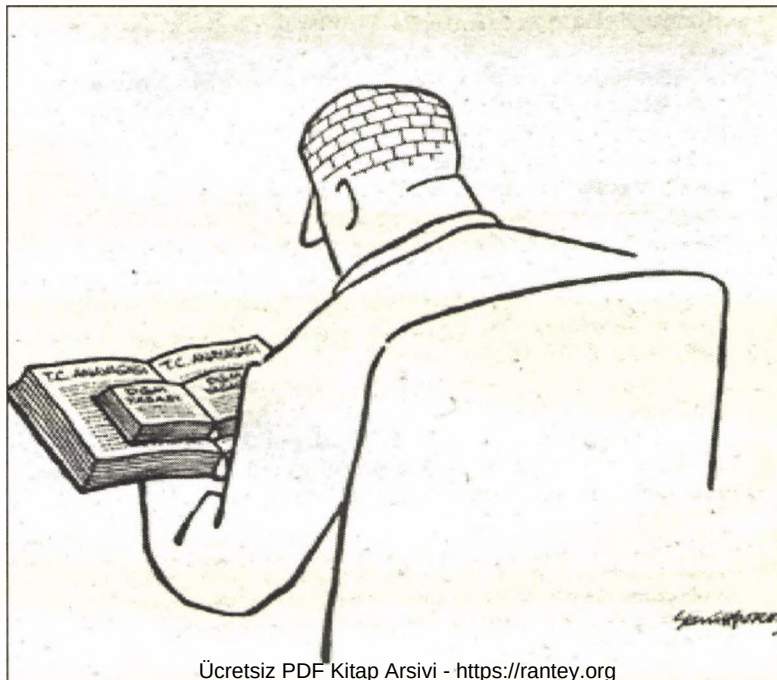
kitlelere yutturulmaya çalışılmasından sonra, patronlar kulübü TUSIAD da birden “DGM’lerin Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’ne uygun bağımsız kurumlar olmadığı”nı hatırlayıverdi. Bu bilinçli bir tercihtir ve sermayeyi ilerici ve demokrasi yanlısı gösterme çabasının bir sonucudur.

TUSIAD yedi kiralık “profesör”üne hazırlattığı ve asıl olarak “DGM’lerin kapatılmasını” içeren raporuyla; DGM’lere yönelen tepkileri bertaraf etmek, DGM’leri aynı içerikte, yeni biçimler altında işlerlik kazanacak olan “sivil mahkemelere” dönüştürmek istiyor.

Bunun tek geçerli gerekçesi olarak da Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin “DGM’lerdeki askeri üyeye onay vermemesi” olarak belirtiliyor. Askeri yargıcın DGM’lerin işleyiş mantığını hiçbir şekilde etkilemediği ise biliniyor. Nitekim burjuva hukuk kurallarıyla dahi hiçbir biçimde bağdaşmayan cezalar ya Yargıtay’ca onaylanıyor, ya da çoğunlukla az bulunup bozuluyor. Yargıtay ise ‘sivil’ bir mahkeme ve askeri üye yok. Yani Adalet Bakanı’nın doğru tanımlamasıyla, “son karar sivil hakimlerin”.

Demek oluyor ki askeri üyenin görevine son verilmesi, DGM’lerin isminin değişmesi veya bölge mahkemelerine dönüştürülmesi, onun ne sınıfsal özünü değiştirecektir, ne de işleyiş mantığını. DGM’ler, çürümüş ve kokuşmuş sermaye iktidarının işçi sınıfına, emekçi yığınlarına ve kardeş Kürt halkına karşı kullandığı özel bir savaş aygıtıdır.

1976’da işçi sınıfının DGM’leri kapattıran pratiğinin de gösterdiği gibi bu görev işçi sınıfı ve emekçilerin, onların öncüsü devrimci ve komünistlerin omuzundadır. Burjuvazinin “yargı reformu” saldırısını boşa çıkartmak ve “DGM’leri ezmek” için devrimci tutsakların başlatmış olduğu “DGM boykotu”nu yaygınlaştıralım.

Pinochet'nin tutukluluğu

ve gösterdikleri

politikasından bağımsız birçok faktörün çakışması sonucu Pinochet'nin gözaltına alınmasını mümkün kıldı. Ancak, Pinochet'nin tutukluluk durumunun kamuoyuna ilan edilmesi o ana kadar hüküm süren güçler dengesini anında

tersyüz etti, yeni bir politik atmosfer oluşmasına yolaçtı. Pinochet diktatörlüğünün Şili toplumunda yıllar önce açtığı ve asla kapanmamış yaraların anısı güncelleşti, uluslararası ölçekte bir hesap sorma dinamiği hızla gelişmeye ve güçlenmeye başladı. Lordlar Kamarası yargıçları Pinochet'nin ileri sürdüğü dokunulmazlığı, üstelik onun yaşgününde, geçersiz saymak sorunda kalmasının arkasında da asıl olarak şimdilerde gelişen ve güçlenmeye başlayan dinamik yatmaktadır.

İngiliz emperyalizmi yıllardır misafir etmekten onurlandığı Pinochet'yi tutuklamakla, her halükarda, içinden çıkılmasının kolay olmayacağı bir konuma girmiş oldu. Londra basını olayı kendi kategorisinde "**asrın en sıkıntı yaratan sorunu**" olarak sunmaya devam etmektedir. İngiliz burjuvazisi, ilk aşamada, Yüksek Adalet Divanı aracılığı ile tutukluluk kararını bozarak Pinochet'yi hemen Şili'ye sevk ederek sayfayı kapatmaya kalkıştı. Ama, ok yaydan bir kez çıkmıştı, olayın dünya kamuoyunda yarattığı bomba etkisi sıradan bir polisiye vakası gibi küllendirilmesini imkansızlaştırmıştı. Ve geriye Tony Blair hükümeti için sonuçlarına katlanmak kalıyor. Bunu burjuva diplomatları ve politikacıları muhtemelen, kendi aralarında dev bir pot kırma olarak anıyorlardır.

İngiliz hükümetinin önünde katlanılması gereken iki seçenek duruyordu. Birincisi Şili burjuvazisi ve onun devleti ile sıkıntılı bir süreç yaşamak, ikincisi ise dünya kamuoyu önünde adamaklı rezil olmak, dev bir teşhir kampanyası ile yüz yüze kalmak. Eğer İngiliz makamları, kırdıkları bu

potu onarmak için Pinochet'yi serbest bırakıp Şili'ye gönderselerdi; dünya kamuoyu önünde rezil olurlardı. Pinochet'nin yargılanmasını talep eden ve doğan bu tarihi fırsatın kattığı ivme ile güñübirlik güçlenen cereyan karşısında Tony Blair hükümeti için hafifletici herhangi bir neden bulunamazdı. Tarihin en eski burjuva demokrasilerinin başında yer alan İngiltere'nin insan hakları, demokrasi, hukukun üstünlüğü vb. konulardaki geleneksel demagogik politikası ağır bir darbe alırdı. Bu şekilde alınacak olan darbe İngiliz emperyalizminin alnında silinmesi çok zor tarihsel bir ayıp olarak kalırdı.

İngiliz emperyalizmi böyle bir seçeneğin sonuçlarına katlanmayı göze alamadı. Şili devleti ile birtakım sıkıntıları yaşamayı göze almış ve dolayısıyla en rasyonel tercihi yapmış bulunuyor. Bu arada, Şili pazarında İngiltere'nin, geçici de olsa, zayıflayacak konumu başka emperyalist güçlerin iştahlarını kabartmakta gecikmeyecektir. Her ne kadar onlar da Pinochet'nin tutuklanmasına ikiyüzlüce alkış tutsalar bile.

Sonuçta, Pinochet efendilerinin başında bu defa tam bir belaya dönüşmüştür. Onlar Pinochet rejiminin ilk sırada yer alan başlıca suç ortaklarıdır. Emperyalist burjuvazi çırağı Pinochet'yi yargılamak için mahkeme huzuruna çektiğinde doğacak esas sonuç kendi kendisinin tehşiri olacaktır.

Pinochet olayının esas boyutu, ağırlık merkezi Şili toplumuna ilişkindir, olayın bu toplumda yaratacağı sonuçlardır. Şili toplumunda ABD emperyalizminin tezgahladığı 11 Eylül 1973 askeri faşist darbesinin açtığı yaralar halen açık duruyor, kanamaya devam ediyor. Darbeden bugüne kadar geçen sürecin sınırlarını ve rotasını en ince detaylarına kadar başını Pinochet'nin çektiği ordu saptamıştır. Başka bir ifade ile 11 Eylül darbesi ile oluşturulan rejimin sadece dış görünümü restore edilerek, zamanla gereksizleşen en sivri uçları kırılarak sürekli kılınmıştır. Diğer taraftan, darbe ve onu izleyen dönemdeki dehşet verici terör politikasının toplumda yarattığı ruh hali halen aşılamamış, aşılmasını kolaylaştıracak mücadele dinamikleri ezilmeye devam edilmiştir. Kısacası,

Şili'de işçiler, emekçiler, öğrenciler, aydınlar halen 11 Eylül 1973 darbesinin başlattığı korkunun etkisi altında yaşamakta, onun prangalarını taşımaktadırlar. Zamanla idarenin ve hükümetin sivillere devredilmesi, göstermelik de olsa seçimler düzenlenmesi Şili gerçekliğini değiştirmemiştir. Çizilen sınırların dışına taşmaya yeltenen her girişimin karşısına Pinochet'nin canlı sembolü olmaya devam ettiği darbenin en kara yıllarının anıları çıkartılmaktadır.

11 Eylül 1973 darbesinin oluşturduğu cenderede halen kilitli tutulan Şili toplumu Pinochet'nin Londra'da tutuklanması ile birlikte ilk kez rahat nefes almaya, yavaş yavaş prangalarını çözmeye başladı. Çünkü, on yıllara damgasını vurmuş olan vahşi terörün canlı sembolü artık fiilen etkisizleştirilmiş, faşist Şili burjuvazisi tarihi önderinden mahrum bırakılmıştır. On yıllardır Şili toplumuna egemen olan çürütücü suskunluğun kırılabilmesi için koşullar bugün her zamankinden daha olgundur. Pinochet olayının esas önemi sorunun bu boyutları da bunun üzerinden ölçülmelidir. Kaldı ki işçi ve emekçi mücadelelerinin yaygınlaştıkları ve daha da yaygınlaşacakları bir dönem yaşıyoruz. Bu mücadeleler bağlamında iktisadi krizin en yoğun yaşandığı Latin Amerika kıtası önemli bir mevzi oluşturmaktadır.

Son olarak, Pinochet olayının bir başka yönünü de gözden kaçırmamak gerekiyor. Pinochet'nin tutuklanması uluslararası ceza hukuku bağlamında bir çığır açmış bulunuyor. Bu çığır iki yanı keskin bir bıçağı andırmakta ve son derece tehlikeli bir kullanımın ortamını oluşturmaktadır. Olayı Pinochet gibi bir celladın bugünkü akıbeti ile sınırlı görmemek gerekiyor. Pinochet artık tarihi bir emsal oluşturmaktadır. Ama, emperyalist burjuvazi bu emsalden hareketle "arka bahçesi" olarak gördükleri ülkelerde çıkarlarına ters düşen, çıkarlarına uyum sağlamayan devlet başkanlarını, yöneticilerini, siyasi sorumlularını istediği an uluslararası bağlamda yasadı ilan etmenin ve sorguya çekmenin hukuki mevzuatını hazırlamaya başlamıştır. Belçika'da Demokratik Kongo Cumhuriyeti başkanı Laurent Desiré Kabila'ya karşı ziyaretinin arifesinde peşpeşe açılan davalar bu tehlikenin ilk işaretleridir.

General Pinochet'nin tutukluluk durumunun devamına karar verildi. Bu kararın yaratabileceği sonuçları iki ana kategoriye ayırarak ele almak mümkün. Pinochet'nin Londra'da tutuklu kalmasının esas boyutunu, bunun Şili toplumunda, bu ülkenin siyasal yaşamında yaratacağı köklü sonuçlar, açacağı yeni mücadele perspektifleri oluşturmaktadır. Bunu medyanın iddia ettiği gibi Pinochet taraftarlarının ve muhaliflerinin Santiago'da nöbetleşe yaptıkları ve dolayısıyla zamanla son bulmak zorunda olan kitle gösterilerinden ibaret görmemek, sorunun tarihte kalan kökenlerine inmek gerekiyor. Sorunun ikinci ve sonuçta tali kalacak olan boyutu ise Pinochet'nin yargılanması ve bu yargılanmanın yaratacağı uluslararası sıkıntılardır. Oysa, haftalardır burjuva medya olayın bu yönüne dikkatleri çekmekte, ısrarla önplana çıkarmaktadır. Ancak, olaya tarihsel bir bütünlük içinde bakıldığında, Pinochet'nin sorgulanmasının Şili ile Avrupa'nın bazı devletleri arasında yaratacağı siyasi, diplomatik, ticari vb. sıkıntıların önemi konjonktürel düzeyi aşmamaktadır.

Sorunun ikinci boyutundan başlayacak olursak, hemen belirtmek gerekir ki kısa bir süre içinde Pinochet'nin, bileklerinde kelepçe, mahkeme önüne çıkarılmasını beklemek aşırı bir iyimserlik ifadesi olur. 14 Kasım tarihli sayımızda da belirttiğimiz gibi İngiliz hükümeti bu faşist diktatörün icraatının hesabını sormak ya da sordurtmak amacıyla onu tutuklamadı. Yani, tutuklama olayı kesinlikle mevcut İngiliz hükümetinin bilinçli politik bir tercihi değildir. Tam tersine, İngiliz hükümetinin

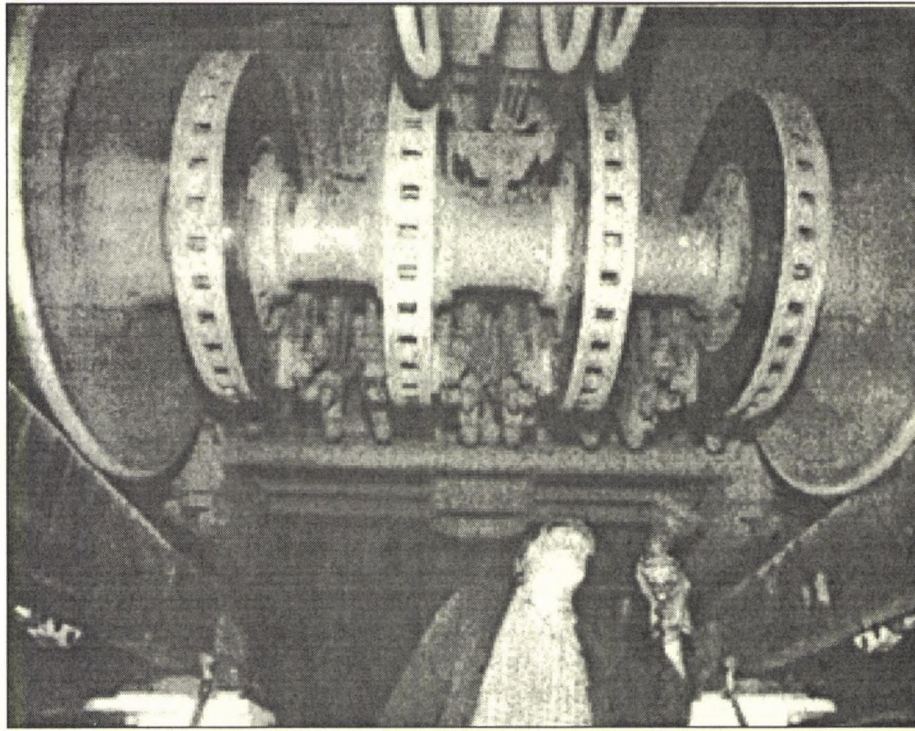
Avrupa:

Tek merkezden yürütülen saldırılara karşı birleşik mücadele çizgisi gelişiyor!

1997 yılında Fransız Otomobil tekeli Renault'un Belçika'nın Villevorde (Vilvord) kentinde bulunan fabrikayı kapatma kararını açıklanması Belçika'nın yanısıra Avrupa'nın birçok ülkesinde bir şok etkisi yaratmış ve bir tepki selinin doğmasına neden olmuştu. Belçika'da ve Fransa'da örgütlenen işçi gösterileri birbirlerini izlemiş ve nihayet Mart 1997'da ilk Eurogrev'in parlak vermesine yol açmıştı. Bu konu hakkında Mart 1997'de yaptığımız değerlendirmede "ilk eurogrev'in (öro-grev) örgütlenmesine neden olduğu için Villevorde'un adı, bir başka bakımdan Maastricht gibi artık hiç unutulmayacak, tarihe geçecektir. (....) Virvolde'un adı bundan böyle Avrupa proletaryasının işbirliği ve dayanışması ile birlikte anılacaktır" demiştik.

Aradan geçen bir yılı aşkın süre bu gerçeği fazlasıyla doğrulamış bulunuyor. Villevorde'da açılan birleşik mücadele çıkırından ilkin kamyon sürücülerini yürüdüler, Avrupa genelinde birleşik eylemler düzenledi, birçok ülkenin sınırlarını aynı anda kapattılar. Yerleşikleşen ve bir geleneğe dönüşmeye başlayan birleşik eylem ve kıta genelinde grev örgütlenme sırasını bu kez de devlet demiryolları işçileri devralmış bulunuyorlar. 23 Kasım günü bir çok Avrupa ülkesini kapsayan bir Eurogrev daha yaşandı. Fransa, Belçika, Yunanistan, İspanya, Portekiz, İngiltere, Lüksemburg gibi bir çok ülkede aynı anda devlet demiryolları emekçileri işi bırakarak ortak bir eylem gerçekleştirdiler.

Demiryolu işçilerinin bu ortak eylem aracılığı ile ileri sürdükleri talep sektörde öngörülen özelleştirme planlarının iptalidir. Avrupa ülkelerinde devlet tekelinde bulunan demiryolları oldukça yağlı bir pazar oluşturmaktadır. Özel sermaye herhangi bir ek yatırım gerektirmeyen ve dev bir kar kaynağı olan bu hazır pazarı paylaşmak için yıllardır yoğun çaba sarfetmektedir. Özel sermaye

kuruluşlarının bu çabalarını da diğer taraftan hükümet politikaları beslemekte, takviye etmektedirler. Yani, özelleştirmenin koşullarını yaratmak için bu sektörün bazı ihtiyaçları karşılanmamakta, gerekli yatırımlar bilinçlice yapılmamakta, istihdam oranı sistematik bir biçimde aşağı çekilmekte ve işletmeler fiilen zor duruma sokulmaktadır. Ayrıca, devlet demiryollarının sürekli zarar ettiği ve bu zararın da devlet bütçesinden karşılandığı, dolayısıyla ek bir toplumsal yüke dönüştükleri yaygın bir biçimde propaganda edilmektedir. Bu şekilde bilinçlice yaratılan suni sorunların tek çözümü olarak da özelleştirme gösterilmektedir.

Ama, tekellerin iştahlarını kabartan devlet demiryollarının topluca özelleştirilmesi göze alınamıyor. Çünkü, bu sektördeki işçilerin, Fransa örneğinde olduğu gibi, özelleştirmeye karşı duruşu ve kararlı direnişleri sürmektedir. Tüm karalama kampanyasına rağmen toplumun desteğini gören emekçilerin bu tavrını etkisizleştirmek, direnişlerini kırmak amacıyla burjuvazi bu

özelleştirmeye çalışmaktadır. AET Komisyonunun hazırladığı ve sektöre kara taşımacılığı karşısında dinamizm kazandırmayı amaçladığı iddia edilen proje ilk aşamada sektörün % 5'ini ve daha sonrasında % 25'ini özelleştirmeyi amaçlamaktadır.

Fakat, demiryolu işçileri bu tür entrikaların arkasında duran gerçek niyetlerin bilincindedir. Somut bir emsal mevcuttur. M. Thatcher döneminde özelleştirilen İngiltere demiryolları örneğinde olduğu gibi esas amaç sektöre dinamizm kazandırmak değil tam tersine sermaye gruplarına pazar açmak ve onlara daha çok kar sağlamak için yetkin işletmeleri dağıtmaktır. Yani, özelleştirme durumunda uygulanacak senaryo önceden bellidir. Kaliteyi artırma gerekçesi ile fiyatlar yükseltilecek, rekabet

gerekçesi ile maliyet düşürülmeye çalışılacak, bu da istihdamın düşürülmesinde ifadesini bulacak. Trafiğin yoğun olmadığı hatlar zarar yapıyor veya randıman yüksek değil diye, genellikle yoksul yerleşim merkezleri üzerinde yer alan hatlar kapatılacak.

Özelleştirmenin işçi sınıfı ve emekçiler için neyi ifade ettiği ortadadır. 80'li yıllarda yüceltilen özelleştirmenin sonuçlarını bir emekçi nesli toptan yaşadı.

Bu nedenle, artık emekçiler her özelleştirme girişimini kendilerine doğrudan yöneltilmiş bir saldırı olarak algılamakta ve karşı direniş örgütlemeye çalışmaktadırlar. Burjuvazi emekçilere karşı sürdürdüğü saldırıları yıllar önce Avrupa genelinde merkezileştirdi, Brüksel'i Avrupa sermayesinin bir saldırı üssüne dönüştürdü. Sermayenin saldırılarının bu şekilde tek merkezden yürütülmesi ve idaresi, işçi sınıfının da birleşik bir direniş ve örgütlenme başlatmasını gerektiriyordu. Ancak, sınıf mücadelesinin ciddi bir gerileme yaşadığı, proletaryanın uluslararası sınıfsal dayanışma refleksinin yıprandığı bir dönemde bu mümkün olmadı. Fakat, son birkaç yıldır yaşanan ve her geçen gün yenileri eklenen örnekler üzerinden Avrupa'da yeni dinamiklerin yeşerdiğini ve giderek güçlendiklerini görüyoruz. Villevorde, Levis, kamyon sürücülerini direnişlerine bu kez de demiryolu işçilerinin eyleminin eklenmiş olması Avrupa'da artık bir ortak emekçi mücadelesinin zemininin döşendiğini gösteriyor.

Burjuvazi emekçilere karşı sürdürdüğü saldırıları yıllar önce Avrupa genelinde merkezileştirdi. Brüksel'i Avrupa sermayesinin bir saldırı üssüne dönüştürdü. Sermayenin saldırılarının bu şekilde tek merkezden yürütülmesi ve idaresi, işçi sınıfının da birleşik bir direniş ve örgütlenme başlatmasını gerektiriyordu. Son birkaç yıldır yaşanan ve her geçen gün yenileri eklenen örnekler üzerinden Avrupa'da yeni dinamiklerin yeşerdiğini ve giderek güçlendiklerini görüyoruz. Villevorde, Levis, kamyon sürücülerini direnişlerine bu kez de demiryolu işçilerinin eyleminin eklenmiş olması Avrupa'da artık bir ortak emekçi mücadelesinin zemininin döşendiğini gösteriyor.

Sağlıkta emperyalist sömürünün yeni bir biçimi:

“Patentli ilaç”

Türkiye, 1 Ocak 1996'dan bu yana Avrupa Gümrük Birliği'ne (GB) üye olmuş durumda. Avrupalı emperyalistlerle imzalanan bu antlaşmanın bir parçası olan “patent ilaç” uygulamasına ise önümüzdeki yılbaşından itibaren başlanacak. “Patent ilaç” uygulaması genel olarak sağlık sektörünü, özelde ise ilaç üretim sanayini yakından ilgilendiriyor. GB anlaşmasının konuyla ilgili hükümlerine göre, anlaşma yürürlüğe girdikten sonra Türkiye'deki fabrikalarda patenti olmayan (jenerik ya da kopya) ilaçlar üretilmeyecek. Fabrikalar sadece patentini aldıkları ilaçları üretebilecekler.

“Patent ilaç” üretiminin güncelleşmesi konuyla ilgili sermaye çevrelerinde ve burjuva basında belli tartışmalara yol açtı. Zira değişik sermaye grupları bu uygulamadan değişik şekillerde etkilenecekler. Bunun yanında, konunun işçi sınıfı ve emekçileri doğrudan ilgilendiren kısa ve orta vadeli sonuçları olmasına rağmen, sendikalar ve devrimci çevreler bu soruna henüz pek duyarlı değiller.

“Patent ilaç” uygulamasının işçi ve emekçilere dönük sonuçları ne olabilir? En genel biçimiyle bunu görebilmek için GB anlaşmasının kendisine bakmak yeterli.

Son 30-35 yıldır AET'ye tam üyelik düşü kuran Türkiye, 1996 başından itibaren GB'ne katıldı. Komünistler o günlerde bu katılımı şöyle değerlendirmişlerdi:

“İşbirlikçi düzen cephesinin büyük bir başarı ve tarihi bir adım olarak nitelendirdiği bu gelişme, gerçekte Türkiye'nin emperyalizme kölece bağımlılığının yeni bir büyük halkasından başka birşey değildir.” (...)

“Tekelci burjuvazi kazanmış, ülke ve tüm çalışan sınıflar kaybetmiştir. Türkiye'nin boynuna yeni bir kölelik halkası eklenmiş, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sırtına ise daha da ağırlaşmış bir emperyalist köleliğin iktisadi, siyasi ve manevi yeni yükü binmiştir.”

(Emperyalist Köleliğin Yeni Halkası, *Ekim*, sayı:135, 15 Aralık 1995)

GB anlaşmasının işçi sınıfı ve emekçiler açısından ne tür sonuçlar

doğurduğu geçen üç yılın sonunda tüm açıklığıyla görüldü. “Patent ilaç” uygulamasının hiç de farklı olmayan sonuçlarını ise bu kez sağlık alanında yaşayacağız. Bir başka ifadeyle; “patent ilaç” uygulaması emperyalizme kölece bağımlılığın, emperyalist yağmanın ve sömürünün sağlık alanındaki adlarından biri olacak.

“Patent ilaç” uygulamasının işçi sınıfı ve emekçilere dönük olası sonuçlarına geçmeden önce ise ilaç sektörüyle ilgili kimi bilgileri aktarmakta yarar var.

Türkiye'de ilaç sektörü oldukça gelişmiş durumda. Şu anda üretim yapan 53 ilaç firması bulunuyor. Pazar sorunu ise yok. Yılda yaklaşık 8,5 milyon kutu ilaç satılıyor. Maliye Bakanlığı'nın tahminlerine göre 1998'de satılan ilaçların toplam tutarı 3 milyar doları aşacak. Bu kişi başına 50 dolarlık bir harcama demek.

Bu geniş pazar ve sömürü olanağı uluslararası ilaç tekellerinin doğal olarak iştahını kabartıyor. Bu yüzden de Türkiye'deki ilaç pazarını her ne olursa olsun kendi denetimlerine almak istiyorlar. “Patent ilaç” uygulaması uluslararası tekellerin silahlarından biri. Tahmin edileceği gibi bu tekeller yeni ilaçlar geliştirmek için büyük sermayeli araştırma-geliştirme faaliyetleri yürütebiliyorlar. Sonuçta bulunan yeni ilaçların patentleri de sayısı son derece az tekellerden birine ait oluyor. Herhangi bir ülkedeki ilaç üretimine patent zorunluluğu konulunca diğer firmalar üretim yapamıyor, piyasadan siliniyor ve meydan uluslararası ilaç tekellerine kalıyor.

1995 yılında özellikle ABD'li ilaç tekellerinin “patent ilaç” uygulamasını kabul ettirmek için Çiller hükümetine yoğun baskılar yaptığı biliniyor. Çiller kabinesinden bir bakanın söylediğine göre, Türkiye'nin o dönem ABD'den alacağı tanker uçaklar bile bu konuda baskı aracı olarak kullanıldı. Hükümet “patent ilaç” ile ilgili kararnameyi yayınladıktan sonra bu uçaklar Türkiye'ye verildi.

“Patent ilaç” ve işçi sınıfı

Patent ilaç uygulamasının işçi

sınıfı ve emekçileri ilgilendiren olası sonuçları şöyle sıralanabilir:

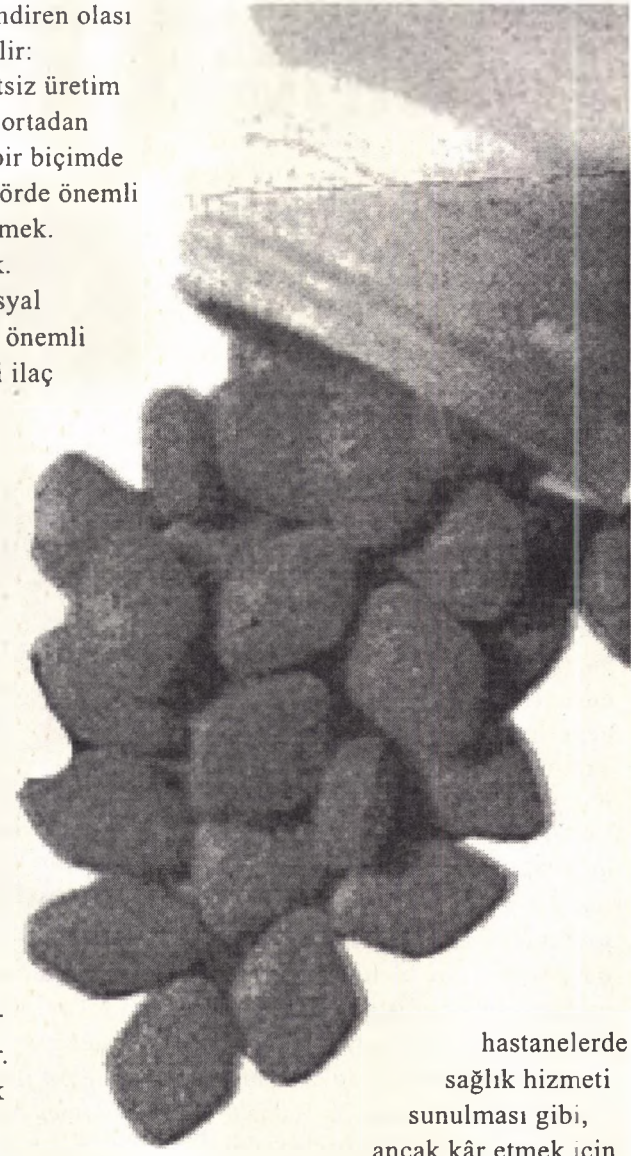
Herşeyden önce patentsiz üretim yapan firmaların birçoğu ortadan kalkacak ya da tekellere bir biçimde eklemlenecek. Bu da sektörde önemli bir istihdam daralması demek. Binlerce işçi işsiz kalacak.

SSK, Bağ-Kur gibi sosyal güvenlik kurumlarının en önemli gider kalemlerinden birisi ilaç için yapılan ödemelerdir. Türkiye'de satılan ilacın %70'i devlet tarafından satın alınıyor. Ordu vb. kurumların dışında hemen hepsi de bu sosyal güvenlik kurumları tarafından karşılanıyor. Patent uygulamasıyla ilaç fiyatları astronomik rakamlara çıktığında, bu kurumların ilaca ayıracağı bütçenin de büyümesi gerekir. Mali bakımdan zaten sorunlu olan sosyal güvenlik kurumları için bu yeni bir ağır yük anlamına geliyor. Söylemeye gerek bile yok ki, sermaye bu durumu sosyal güvenlik kurumlarını tasfiye etmenin veya özelleştirmenin bir aracı olarak da kullanmak isteyecek.

Türkiye'de milyonlarca işçi ve emekçi herhangi bir sosyal güvenlik kurumuna üye değil. Yani hastalandığında ilaç ve tedavi masraflarını kendi ödemek zorunda. Bu durumdaki işçi ve emekçiler gerekli ilaçları alamayacak. Adeta hastalığa ve ölüme mahkum olacak.

Öte yandan, tarım ilaçları ve hayvancılıkta kullanılan ilaçlar da bu kapsama girdiği için, tarım ve hayvancılık sektörlerinde üretim giderleri artacak. Bu bir yönüyle tarım ve hayvancılıkta (gerekli ilaçları kullanmamaktan kaynaklanan) verim düşüşü anlamına gelirken, diğer taraftan da tarımsal ve hayvansal ürün fiyatlarında aşırı artışlar anlamına gelecek.

Burada ilk elden sıralananlar bile sermayenin işçi ve emekçi yığınlarına sağlıklı bir yaşam vermek gibi bir sorunun olmadığını göstermeye yeterlidir. İlaç üretimi de, tıpkı

hastanelerde sağlık hizmeti sunulması gibi, ancak kâr etmek için yapıldığında anlamlıdır onlar için. Sermayenin sağlık

politikaları ekseninde insanların sağlıklı yaşaması gibi bir kaygı yoktur. Tersine, ilaç pazarının en büyük ilaç tekellerinin denetimine verilmesi, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiye edilerek yerine daha kârlı sigorta sistemlerinin geçirilmesi, hastanelerin özelleştirilerek kârlı işletmeler haline getirilmesi gibi çabalar, sermayenin ana sağlık politikalarını oluşturmaktadır.

Uzun söze gerek yok aslında. İnsan sağlığına ve onunla yakından ilgili olan ilaç üretimine yaklaşımı, asalak burjuvazinin insanlıktan ne anladığının da göstergesidir. Onun egemenliği insanlığa acı, gözyaşı ve ölüm getirmektedir. Öyle ki, sağlık hizmetlerinden ihtiyacı olan herkesin insanca koşullarda yararlanabilmesi, çocukların, hastaların bir kutu ilaç yüzünden ölmemesi için bile bu barbar düzenin yerle bir edilmesi gerekmektedir.

Çocuk işçiler üzerine güncel düşünceler...

Kapitalizm bir yandan toplumun küçük bir azınlığının refah düzeyini yükseltip, servetlerine servet katıp, yönetim erkini tek sınıfta toplarken, diğer yandan büyük bir çoğunluğu da sistemin sömürü çarkının içine çekerek sefaletlerini derinleştirmektedir. Yaşamı onlar için çekilmez kılarak, sömüren/sömürülen, ezen/ezilen, yöneten/yönetilen, kısacası sermaye/emek kutuplaşmasını derinleştirerek, sınıf ilişkilerini saflaştırıp, çelişkileri keskinleştirerek sonuçlarını biçimlendirmektedir.

Kapitalizm, bu vahşi sömürü çarklarının dişlileri arasında çocukları da sonuna kadar sömürmektedir. Çocuklarımız yaşamı, kapitalizmin bu vahşi sömürü yasalarıyla tanımaktadırlar.

Adaletsizlik kapitalizmin “kötü” bir ürünü değil, temel yasası, varlık nedenidir. Temelinde adaletsizlik, eşitsizlik ve azami kâr yatan bu sistemde ahlaki değerler de kapitalist üretimin yasalarına göre şekillenir. Aile bağları çözülür. Farklı bir çıkış yolu göremeyen, kendisini farklı bir yerde ifade edemeyen gençler karanlığa, çürüyen sistemin bataklıklarına sürüklenir, kimisi insani değerlerini yitirir, kimisi sistemle çelişkilerini, sistem tarafından dışlanılmanın, itilmenin sancısını “sokağa düşerek” cevaplar, kendi yokoluşunu hızlandırır. Ve sistem; medyası, polisi, yargısı, ıslahevleriyle, sanki bunları üreten kendisi değilmiş, sanki bu çocukların geleceğini kendisi karartmamış gibi, bütün suçları onlara yükleyerek, hepsini potansiyel suçlu ilan ederek, gözaltına alarak aklanmaya çalışır. Bu işin bir yönü. Diğer yönüne gelince; hiç tartışılmayan, sözü edilmeyen başka çocuklar da var: Çocuk işçiler...

İngiltere’de geçen yüzyılda kapitalizmin gelişme seyri içinde, makineleşme, işbölümü vb. sonucunda kalifiye işgücü gerektirmeyen sektörlerde kadın ve çocukların büyük oranda çalıştırıldıkları biliniyor. Çocuklar o kadar küçük yaşlarda çalıştırılmaya başlanmaktaydı ki, işbaşında uyuyan çocuklar olduğu gibi, iş koşulları yüzünden çocuk ölümleri de had safhaya ulaşmıştı. Aradan geçen yüzyılı aşkın bir tarih dilimine karşın değişen birşey var mıdır? Hayır. Yasa yine işliyor ve yine çocuk işçiler her gün sömürü çarkları arasındaki yerlerini alıyorlar. İstatistiklere göre çocuk emeğinin en yoğun kullanımında Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleri başta geliyor. Türkiye’de de çalışan nüfusun %24’ünü 10-14 yaş arası çocuklar oluşturmaktadır. Bu yüzdenin içinde 10 yaşın altı yer almamaktadır. Verilerin de doğruladığı gibi çocuk emeği sömürsü

son bulmak yerine yaygınlaşarak sürüyor.

Bunun en çarpıcı örneklerinden birisi “Nike” dir. Bu tek el spor malzemeleri üretiminde dünya pazarında ilk sıralarda yer alıyor. Hindistan’da açmış olduğu fabrikalarda, 6 yaşındaki çocukların minik elleri Nike’a isim ve şöhret sağlıyorlardı. Bunun açığa çıkarılmasının ardından Hindistan’daki fabrikasını kapatarak Malezya’ya taşıdı. Fakat değişen bir şey olmadı. Yine çocuklar çalıştırılıyor. Tekel sözcülerinin açıklamasına bakılacak olursa çocuk işçi yaşını 14’e yükseltmişler. Ne büyük lütf!

Türkiye’de çocuk emeği sömürsünün en yaygın olduğu sektör ise tekstildir. Yine otomotiv başta olmak üzere metal ve petro-kimya yan sanayiinde çocuk işçi sömürsü yaygındır. Sanayi sitelerine şöyle bir göz atıldığında (örneğin, İstanbul’da Yenibosna Doğu Sanayi Sitesi, İMES, Ankara’da OSTİM ve yine pek çok kentteki benzer küçük ve orta sanayi siteleri), oto bakım, tamir vb. dallarda çocuk işçi çalıştırmanın neredeyse genel kural haline geldiği görülür. Bu da meslek öğretme adı altında uygulanmaktadır.

Kapitalizm neden çocuk emeğine gereksinim duymaktadır?

Özellikle, kalifiye işgücüne gereksinim duymayan sektörler için çocuk emeği korkunç bir ucuz işgücü kaynağıdır. 24 Ekim 1998 tarihli Hürriyet gazetesinde, “Avrupa’ya çocuk resti” başlığıyla yayımlanan yazı, sermayenin çocuk emeği sömürsüne bakışını bütün açıklığıyla sergilemektedir. Türkiye Giyim Sanayicileri Derneği (TGSD) başkanı İsmet Özcan açıklıyor: “Avrupalılar hem çocuk işçi çalıştırmayın diyor, hem de Türk tekstilcisinden ucuz mal almak

istiyor... Bu girdiğimiz yükün faturasını benim sektörüm ödeyemez. Avrupalılar girdiğimiz yükün bedelini ödeyecekler mi ki bizden ucuza mal satmamızı bekliyorlar? Hong Kong, Çin, Hindistan çocuk işçi çalıştırmıyor mu? Niye onların üzerine gitmiyorlar da işe Türkiye’den başlıyorlar?”

Bu kadar açık söze ne denir? Bu sözler birçok olguyu açığa çıkarmaktadır. Tekstilin dış pazarda rekabet edebilmesi için ucuz işgücüne ihtiyacı var; bunu da çocuklardan karşılıyor. Başka türlü rekabet edebilmesinin koşulu kalmıyor. Kapitalizmin zorunlu yasalarından çıkan sonuç bu. Çocuk emeğini kullananlar yalnız kendileri değil, bu itirafname de benzer nedenlerle bu emeğin kullanımının yaygınlığını açığa çıkarıyor. Avrupa sermayesinin ikiyüzlülüğü ortalığa seriliyor. Hem insancıl olacaksınız, insan hakları diyeceksiniz, hem de ucuz mal isteyeceksiniz. Bu istem başka türlü karşılanamıyor. Avrupa tekelleri bu gerçeği bilmiyorlar mı? Tabii ki biliyorlar. Oysa hiçbirisinin temiz olmadığı, çünkü kapitalist sistemin kirli olduğu bu nedenle de bu sistem varoldukça çocuk emeği sömürsünün önüne geçilemeyeceği de kanıtlanmış oluyor. Onun içindir ki tekstilci sermayedarın çılgılığı ya da “resti” onun kişisel kötülüğünü değil, temsil ettiği sistemin kötülüğünü anlatıyor.

Sermaye her zaman için kendisine uysallıkla boyun eğecek köleler ister. Böylece sömürü koşullarını sağlamlaştırır ve “iş barışı”nı sağlar. Dolayısıyla çocukların üretimde kullanımı bu amaç için çok uygun malzemeyi oluşturur. Yaşamla tanışırken azgın sömürü yasalarıyla tanışan çocuk, daha büyük ve deneyimli işçiler gibi bu yasalara karşı duracak gücü kendisinde bulamaz. Çünkü henüz bu yasaların kendisi için anlamını

kavrayacak durumda değildir. Ancak bunu yaşayarak ve bu işin içinde pişerek öğrenir. Aklından sorular geçmez değildir. Neden kendisinin de zengin yaşlıları gibi okula gidemediğini, güzel giysiler içinde oyun ve eğlence yerlerinden yararlanamadığını sormaz değildir. Fakat bunu düşünmeye bile fırsat bulamadan, ailesinin geçimine katkıda bulunmak için fabrikanın/atölyenin yolunu tutmuştur. Kendisi gibilerinin neden yoksul olduğunu sorması ve yanıtını bulması gerekmektedir. Kendisi, kardeşleri, annesi, babası, evdeki herkes çalışmaktadır, fakat hala neden yoksuldurlar? İşte bu temel-tarihi sorunun yanıtı ona kapitalizmin sömürü sistemi olduğunu, bazılarının zenginleşebilmesi için kendisi gibilerin yoksullaşmasının zorunluluğunu anlatır. Bu gerçeği ise ne kadar çabuk öğrenirse mücadelede atılması da o kadar hızlanmış olacaktır. Sermaye ise bu süreyi olabildiğince uzatmak ve en verimli şekilde kullanmak ister ve bu nedenle mümkün olan en küçük yaşı tercih eder.

Belli bölümleriyle değindiğimiz gibi kapitalizmin işçi ve emekçilere dayattığı yaşam standartları her geçen gün bu ezilen kesimin çocuklarını yığınlar halinde sömürü çarklarının içine çekmektedir. Asgari ücret bir ailenin geçimi üzerinden hesaplanmaz. Ailenin bütün bireylerinin çalışmasını gözönünde tutarak, buna zorlayarak belirlenir. Çok “eşitlikçi” burjuva sistem eğitim görme hürriyetini burjuva çocuklarına, şu ya da bu atölye arasında seçim yapma hürriyetini ise emekçi çocuklarına tanımıştır.

Kapitalist sistem içinde bazı iyileştirmeler yapılabilir, bazı sınırlandırmalar getirilebilir, standartlar hazırlanabilir, fakat sistem sürdükçe sorunun temeli ortadan kalkmaz ve kendisini yeniden yeniden üretir. Daha iyi yaşam koşulları, sağlıklı ve güvenceli iş ortamı, çocuk işçilere yaş sınırı konması, ağır iş koşullarında çalıştırılmamaları, eğitim ve öğretim imkanlarının sağlanması, sağlık kontrolü vb. talepler için mücadeleye atılmak, esas ve kalıcı çözümün ise ancak ve ancak kapitalist sistemin ortadan kaldırılması ile mümkün olacağı bilinciyle mücadeleyi iktidar hedefine bağlayarak sürdürmek, meselenin özü budur. Çocukların geleceğinin ancak sosyalizmde garanti altına alınacağını, eğitim, öğretim, barınma, sağlıklı beslenme ve gelişme, korunma gibi ihtiyaçlarının devlet tarafından karşılanacağını kavratmak zorunludur. Çocuk emeği sömürsünü sadece ve sadece işçi sınıfının iktidarı, sosyalizm ortadan kaldırabilir.

25 Kasım, cinsel şiddete karşı mücadale günü

25 Kasım 1960 Dominik Cumhuriyeti'nde Trujilo rejimi döneminde; Sosyal Değişim Hareketi'ne mensup üç kızkardeş zorla arabalarından indirilerek tecavüze maruz bırakılır ve ardından katledilirler. Böylece 25 Kasım, Latin Amerika ülkelerinde cinsel şiddete karşı mücadele günü olarak çeşitli etkinliklerle mücadele aracına çevrilir.

İşte Türkiyeli devrimci, demokrat, ilerici kadınlar da bu günü çeşitli etkinliklerle mücadele aracına çevirmeye çalışmaktadırlar.

İlkel komünal dediğimiz, herkesin üretime katıldığı ve eşitçe bölüşümün söz konusu olduğu toplum biçiminde cinsel şiddetin izine dahi rastlanmıyordu. Orada kadın söz sahibi hatta soyağacını belirleyendi. Ama orada egemenlik, yani erk yoktu, erkin olmadığı yerde de cinsel şiddet yoktu.

Ne zaman ki tarihte ilk işbölümü ortaya çıktı, ne zamanki tarihte sınıflar, özel mülkiyet ve devlet doğdu, işte o zaman kadın da aklı ve bedeniyle tümünden kaybetti. Alınıp satılmaya başlandı. Köle sahibinin malı oldu kadın. Tarihte ilk cinsel şiddet köleci toplumla birlikte ortaya çıktı.

Köleci toplumun yerine kurulan feodal sistemde de kadın cinsel tacizden kurtulamadı. Bu kez toprak ağalarının yarı kölesi oldu. Ya da toprak karşılığı satıldı, haremle kapatıldı.

Buharlı makinaların icadıyla doğan kapitalist sistem ise, sadece ücretli emeği değil, giderek tüm kutsal sayılan değerlerle birlikte cinselliği de kendi temel ögesi metaya çevirdi. Kadın bedeni metalaşınca, fuhuş da kâr getiren kapitalist bir sektör haline dönüştürüldü. Kadına karşı şiddetin devlet gözetiminde yürütüldüğü bir kurum olan fuhuş sektörü, aslında bu ücretli kölelik düzeninin yüzünü tüm iğrençliğiyle sergilemeye yetmektedir. Cinsel şiddet burada paralı hale getirilmek suretiyle yarı-

gönüllü bir görünüme sokulmuş bulunmaktadır. Tıpkı ücret sisteminin ücret köleliğinin üstünü örtmesi gibi.

Fakat kapitalist sistemde kadına karşı şiddetin "resmen", devlet gözetiminde uygulandığı tek yer değildir fuhuş sektörü. Bir de ve esas olarak, bizzat devlet güçlerinin uyguladığı şiddet var. Muhalif kadınlara gözetiminde cinsel taciz ve tecavüz, bir devlet politikası olarak gittikçe sistemleştirilmiştir. Psikolojik-fiziksel işkencenin etkili araçlarından biri olarak, dolayısıyla da yaygın biçimde kullanılan cinsel taciz-tecavüz, erkek tutsaklara karşı da kullanılmakla birlikte, kadına karşı kullanımı yoğunluğunu sürdürmektedir. Yine resmi militarist güçlerin gerilla kadın cesetlerine uyguladığı cinsel taciz ve teşhir de kadın bedenlerine yöneltilmiş cinsel şiddetin en vahşi biçimlerinden biridir.

İşkencede cinsel taciz ve tecavüz teslim alınamayan muhalifin kişiliğin parçalanmasını amaçlar. Çoğu durumda başarı da kaydetmektedir. Çünkü burjuva toplumun devrimcisi de, genelde burjuva ahlak ve ön yargıların esiri olmaktan kurtulamamıştır. Askı, elektrik, tazyikli su türünden işkence uygulamalarını kamu

açıklamakta sakınca görmeyen pek çok devrimci, cinsel taciz ve tecavüz uygulamasını anlatmaktan utanıp-sıkılmakta ve genelde gizlemektedir. Burada etken olan psikoloji, kadının ahlakını belden aşağı gösteren burjuva ahlakın önyargılarıyla yüklü toplumun basıncıdır. Aynı basınç gözetim ve tecavüz sırasında da varolduğu için, çok daha fazla fiziksel acı veren durumlara katlanan pek çok devrimci tecavüz tehdidi veya uygulaması karşısında çözülebilmektedir. Tüm saldırılarda olduğu gibi, cinsel taciz-tecavüz saldırısı karşısında da işkenceciyi gereletecek tek tutum, kendine ve devrime tereddütsüz güven olacaktır. Unutulmasın ki, hırsızlık-yankesicilik gibi adli vakalardan gözetim altına alınmış küçük kız çocuklarına bile tecavüzden çekinmeyen bu çürüyen sistemin çeteci devletinin hiç bir meşruiyeti bulunmamaktadır. Tersine bu pisliği ortadan kaldırmaya andiçen devrimciler son derece haklı ve meşru bir mücadele içindedirler.

Kadına karşı cinsel şiddetin bir türü de, kız çocuklarına uygulanan sünnettir. Cumhuriyet Dergi'den Özgür Önay, bir araştırmasında: Her yıl 25 Afrika ülkesinde, Orta

onbinlerce kız çocuğunun sünnet edildiğini bulgulamış. Sünnet olayını gerçekleştiren egemen anlayış, cinsel haz duygusunun fuhuş nedeni olduğunu ileri süren anlayıştır. Kız çocuklarını sünnet ederek cinsel hazzı önlemek, sözde fuhuşu önlemek oluyor! Genç bedenlere uygulanan saldırının üç boyutu var.

1. Fiziksel boyutu: Kız çocuklarının cinsel organındaki klitoris bölgesi kesilerek alınıyor.

2. Psikolojik boyutu: Bu fiziksel saldırı kadının gençlik döneminde deprasyona girmesine neden olur. Cinsel haz duygusunu yaşayamayan kadın gençlik döneminde psikoza kadar varan ağır ruhsal çöküntüye uğrar. Cinsel şiddete uğrayanlarda bu hastalık mutlaka görülür ve tedavi yapılmazsa intihara kadar götürür.

3. Toplumsal boyutu: Cinsel şiddetin öncelikle sınıfsal bir karakteri vardır. Daha çok egemen burjuvalar devleti ya da dinsel gerici, şovenist devletler tarafından uygulanmaktadır. Cinsel şiddetin tek mağduru elbette sadece kadınlar değildir ama özellikle ve çoğunlukla kadınlardır.

Kadına karşı cinsel şiddetin bir başka boyutu aile içinde uygulananıdır, ki kökenini yine yıllardır süregelen erkek egemen mülkiyet ilişkilerinde aramak gerekmektedir. Aile içi şiddet kadını mülk olarak gören bir ideolojinin ürünüdür. Ayrıca mahallede, sokakta uygulanan cinsel şiddet söz konusudur ki, bu da yine mülkiyetçi ideolojinin sonuçlarıdır.

Özel mülkiyet her türlü köleliğin kaynağıdır. Öyleyse tüm baskı, sömürü ve toplumsal eşitsizlikler gibi cinsel şiddetin kaynağı da sınıfsız ve sömürsüz bir dünyada yani komünizmde kuruyacaktır.

Haydi öyleyse her türlü horlanmanın, ezilmenin cinsel şiddete uğramanın kaynağı bu kapitalist barbarlık düzenini birlikte yıkmaya!

İşçi sınıfının komünist partisini selamlıyoruz!

Komünistler siyasal yaşam sahnesine çıktıkları andan itibaren parti inşasını en öncelikle devrimci görev olarak tanımladılar ve doğal olarak tüm enerjileriyle buna yoğunlaştılar. Bu “acil” görevin gerçekleştirilmesi, içinden geçmekte olduğumuz durgun tarihi konjonktürle de bağlantılı olarak, on yıllık bir zaman dilimini kapladı. Ama bu on yılın ardından nihayet atılan adım, geçmişin ve geleceğin on yıllarını kucaklayan tarihi değerde bir adımdır. Bu adımın atılması sayesinde, yalnızca bu topraklarda geçmiş kuşakların emekleri ve canları pahasına sağladıkları birikim parti şahsında güvenceye alınmakla kalınmamış, yanısıra ve kuşkusuz daha da önemli olarak, devrimci siyasal mücadelenin geleceği güvenceye alınmıştır.

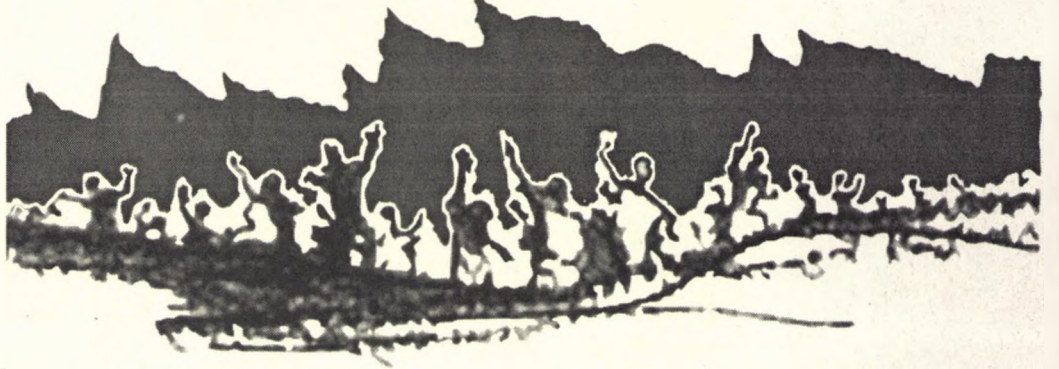
İdeolojik olarak çürümüş, siyasal olarak çeteleşmiş, ekonomik olarak mafyalaşmış bir düzen ve onun savaş aygıtı olan devleti hala ayakta kalıyor ve her geçen gün kendini yeniden yeniden tahkim etme şansı bulabiliyorsa, bu onun yaşama gücünden değil, esasta işçi sınıfı ve emekçi yığınları savaştırma yetenek ve gücüne sahip bir devrimci öncü partinin yokluğundandır. Başka bir ifadeyle, yıkılmayı binlerce kez hak etmiş bu çürümüş düzen ve çeteleşmiş devlet hala ayakta ise, bu işçi sınıfı ve emekçi yığınların savaşıma istem ve potansiyelinin yokluğu veya zayıflığından değil, fakat esas olarak devrimci bir öncünün olmayışındandır. Dolayısıyla, komünistlerin parti inşasına çok özel bir önem vermeleri, ilkesel nedenlerin yanısıra, bu yakıcı pratik önderlik ihtiyacından da kaynaklanmaktaydı.

1995’te toplanan 3. Genel Konferansı’ndan beri partinin kuruluşunu güncelleştiren parti inşa örgütümüz EKİM, parti kuruluş kongremizle birlikte, kendi tarihi rolünü başarıyla tamamlamıştır. Bugün tarihin burçlarına kızıl bir armağan olarak çekilen parti inşa örgütümüz EKİM, işçi sınıfı ve emekçi halklarımıza partiyi, Türkiye Komünist İşçi Partisi’ni, armağan etmiştir.

Artık Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları ne burjuvazinin çok yönlü savaş hile ve araçları, ne reformizmin ve sendika bürokrasisinin ihaneti, ne de küçük-burjuva devrimciliğinin dar, kısır ve bozucu etkileri karşısında, silahsız ve savunmasız değildir. Tüm bunlara karşı savaşı her cepheden daha üst boyutta sürdürecektir bir savaş kurmayına, devrimci sınıf öncüsüne, komünist işçi partisine sahiptir. Bu gelişme, devrim tarihinde gerçek bir kilometre taşıdır.

Selam olsun işçi sınıfının savaş kurmayına!
Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!
Yaşasın Marksizm-Leninizm!
Yaşasın devrim! Yaşasın sosyalizm!

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi’nden
TKİP’li tutsaklar

Selam olsun TKİP’mize!

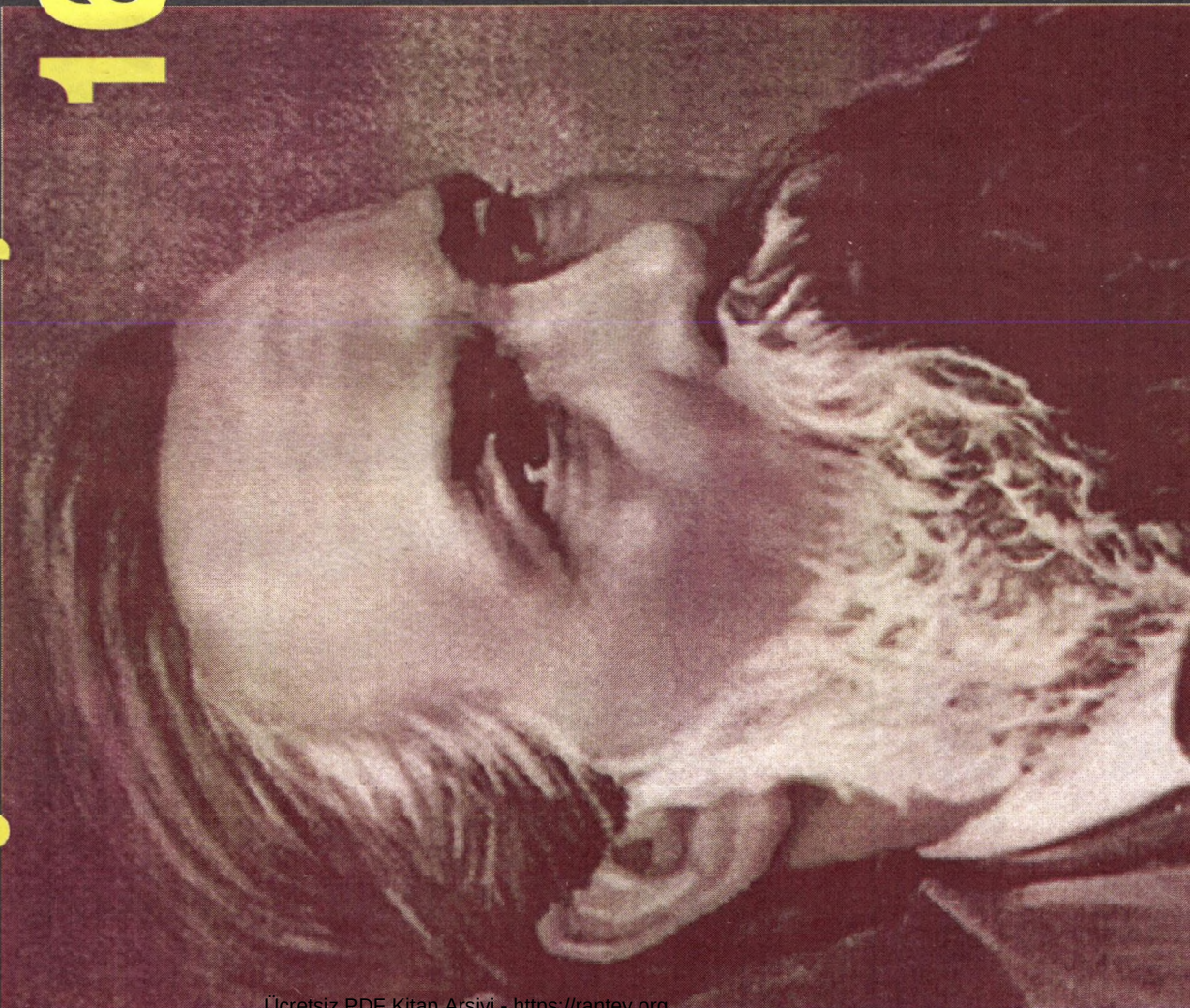
Korksun kölelik zincirini ellerinde tutanlar
Korksun sömürgeci barbarlık, terör cumhuriyeti
Korksun elinden kan damlayan köle sahipleri
Mafyalaşmış, kontralaşmış sermayedarlar
Kokuşmuş, çürümüş çürüdükçe çürüten egemenler çetesi.
Artık kölelerin de binlerce gözü
Binlerce kulağı, binlerce beyni var.
Artık daha da alevlendirdik kavgaya ateşini.
Gün gelecek bu kavgaya ateşinde yakacağız
Siz burjuva asalaklarını.
Bu ateş kor olup saracak tüm dünya proleterlerini.
Kuracağız dünya işçi-emekçi sosyalist cumhuriyetini.

Yoldaşlar on yıllık inat, çaba, hırslımız meyvasını vermiştir. Partimizin kuruluşunu tüm devrimci duygularımızla selamlıyoruz. Tüm komünistleri sosyalizmin kızıl bayrağı altına çağırıyoruz.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!
Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Neuchatel ve çevresi TKİP taraftarları

Engels: Proletaryanın büyük öğretmeni 168 yaşında!

“... onun döverek yarattığı silahlar

verli yerindedir,
sağlam ve pırıl pırıl.

Yeni silahlar yaratmak çoğumuza
vergi değilse de, en azından hepiniz
üzerimize düşeni yapmalıyız.

Bize teslim edilen silahları
paslanmaya bırakmamalıyız,
ve bu silahlar,

ancak böyle davranmakla
bize zaferi sağlayacaktır ve
onun için yapmışlardı.”

Eleanor Marx

Parti silahını kuşanan işçi sınıfı yenilmez!

Kızıl Bayrak